EKA antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA 2007./2. szám

Nehéz kérdés

Bizonytalan helyzetekben
kitől szoktál tanácsot kérni?
S ha kaptál, az értékét lemérni:
a gyakorlatban
milyen messzire viheted?

…finom műszer a lelkiismeret,
jelez. Úgy épült belénk,
hogy elénk
vetíti az isteni törvényt!
A keskeny ösvényt,
amelyet a sok út közül
ki kell választanod!–
Megtagadhatod!
Vagy elfogadhatod!

Ha elfogadod,
– még ha az lenne is a nehezebb, –
áldott lesz vele az egész napod!

Lukátsi Vilma

Imádkozzatok!

Nagy öröm tölt el, mikor felcsendül a rádiómon a műsor szignálja 20,40-kor – csak ezt az adást tudom meghallgatni –, hogy ti újra itt vagytok nálam a drága üzenettel. Istené legyen érte a dicsőség!
15 éve vagyok özvegy, de nem magányos. Mert az Úr velem van szüntelen, érzem Lelke vezetését.
A nagy család kiröpült, éli a maga életét. Nagy vágyam lenne Józsuéval vallani: én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk. Fájdalmasan imádkozom a bezárt szívű fiamért, hogy Isten végezze el benne is az Ő munkáját, hogy együtt lehessen a széthullott család. Ha kérhetem, ti is imádkozzatok értük.

G. Á.-né, Szlovákia

Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme

1951-ben evangélizáció volt a gyülekezetünkben. 15 éves voltam akkor. Csukás Zsigmond és Vaszil János hirdették az igét. Két napig tudtam elmenni az alkalmakra, az istentiszteletre, mert beteg lettem és feküdnöm kellett. Ott, a betegágyban Isten mennyei ereje átjárta a szívemet, és rámutatott minden bűnömre. Nagyon kezdtek fájni a bűneim, azt a fájdalmat leírni sem tudom.
A záró istentiszteleten már ott voltam, amikor ismét éreztem Isten Szentlelkének erejét. Ez arra indított, hogy bizonyságot tegyek a gyülekezet előtt. Áldom érte az én Uramat, aki kiválasztott, és gyermekének fogadott Jézus által.
Sokáig jártunk bibliaórára, és egyre jobban megismertem önmagamat és bűnbánatot tartottam.
Ez volt a feloldozási igém, ami mérhetetlen örömöt adott a számomra: Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek. Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki és rendeltelek titeket arra, hogy elmenjetek, és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától, az én nevemben, megadja néktek.

N. Józsefné, Szlovákia

Lelkemet önmaga felé fordította

Visszatekintve a mögöttem hagyott életútra, úgy vélem, hogy a legfontosabb esemény az volt, hogy Isten megengedte, hogy felismerjem az ő szentségét, hatalmát, erejét, és végtelen szeretetét.
Diákéveim az általános iskola második felében elég szörnyűek voltak. Életem sivár és szomorú lett, bár megvolt a családom, otthonom, voltak barátaim, mégis valami nagyon hiányzott. Nem volt a szívemnek békessége. Nem volt a lelkemnek nyugalma. Legjobb időtöltésem az volt, ha elmehettem focizni. A vasárnapokat is a futballpályán töltöttem. Olyan dolgokra voltam képes, amire egyáltalán nem vagyok büszke. Azokat a csoporttársaimat, akik ünnepnapokon szívesen jártak templomba, próbáltam lebeszélni a fontosabb mérkőzések előtt, hogy ne menjenek istentiszteletre.

Most nagyon szégyellem, hogy erről írnom kell, de így volt, életem sokszor értelmetlen és unalmas volt. A magány, a bezártság, az önzés határára érve egyszer csak megszólalt a lelkiismeretem. Alapkérdések törtek rám Isten létéről, a teremtett világról, elveszett állapotomról. Bár elfogadtam Isten létezését, de itt meg is álltam.
Ilyen ábrándozások közepette éltem napjaimat, amikor az Úr mécsest tett a lábam elé. Látva szomorú sorsomat, megmutatta hatalmas szeretetét. Átölelt irgalmas karjaival.
1985 karácsony estéjén, 16 éves koromban, az Úr kiemelt a közömbösségből, lanyhaságból. A karácsony mindig az öröm időszaka, de ez a 85-ös ünnep különösen nagy örömöt jelentett számomra.
Azon az estén egy belső indíttatásra elmentem Segesvárra, a templomba. Ott az Isten igéje teljesen magával ragadott. Általa egy csodálatos folyamat indult meg bennem.
Nagybánról Segesvárra és onnan visszagyalogolva, szinte észrevétlenül tettem meg az utat feltöltődve a hit, remény és szeretet erényeivel. Jézus megtanított szeretni. Lelkemet türelemmel, nyugalommal és kedvességgel töltötte el, ami nem az én érdemem, hanem az ő mindenható kegyelme. Hálát adok neki, hogy szívemet és lelkemet Önmaga felé fordította.
Azóta a rendszeres vasárnapi templomba járás egy élő kapcsolatot jelent számomra Jézussal és a szeretettel. Azóta volt erőm lemondani azokról a dolgokról, ami nem Isten szándéka. Azt is tudom, hogy mindent Isten dicsőségére és az emberek javára kell cselekednem. E nélkül nincs értelme tevékenységeimnek. Arra kértem Istent, hogy bocsássa meg bűneimet, gyarlóságaimat. Az Úr dicsőséges arca és szelíd mosolya beragyogta szívemet, megsimogatta lelkemet, és átjárta egész életemet.
Az iskola elvégzése után Lupényba helyeztek. Az volt Isten akarata, hogy ott áldjon meg és használjon, mint eszközét. Összehozott Tóth János segédlelkésszel, aki életével és szerető magatartásával élő bizonyságtétel volt előttem. Az Úr őt használta fel, hogy engem megerősítsen a hitben és Isten szeretetében. Lélekmegszentelő bibliaórákon vehettem részt az ő irányítása alatt. Magával ragadott a jó hangulat és a felemelő, barátságos légkör. Isten igéje mindig megerősített, és újabb reménységet adott. Sok alkalmam volt tanúságot tenni Istenről munkahelyemen. Voltak, akik elfogadták, és olyanok is voltak, akik kevésre becsülték, elutasították a jó hírt. Isten legyen hozzájuk irgalmas!
1991-ben hazajöttem. Istennek úgy tetszett, hogy újra összehozza utunkat Tóth Jánossal. Áldásos munkájának, fáradozásának megint részese lehettem.
A közösségbe való bekapcsolódás növekedést jelentett életemben, egy lelki többletet, otthonra leltem.
Érnek sikertelenségek is, kudarcok, de most sokkal könnyebb elfogadni azokat. A Szentírás napi olvasásából és az ima által erőt meríthetek küzdelmeim, gyötrelmeim elviseléséhez, a kereszthordozáshoz.
Így találtam meg Jézust, és átadtam Neki szívemet bűnbocsánatot nyerve a golgotai keresztnél.

D. Győző, Románia

A pünkösdi bátorság

Pünkösdöt tartjuk a Szentlélek kiáradásának, az egyház megalakulása kezdetének. Erről nagyon sokat írtak már, de engedjétek meg kedves olvasóim, hogy én most ennek az ünnepnek egy háttér vonását emeljem ki.

Tegnap a rádióban egy férfi arról beszélt, hogy mennyi nyomorúságot élt át a recski táborban, de ma mindez nem nyomasztja már, nem is álmodik ezzel, és nem is akarja azt, hogy még mindig minden gondolata csak e körül forogjon. Ő már letette a szívéről az egész nyomorúságot, és úgy vélekedik, hogy ami a hátunk mögött van, az elmúlt. A jövőbe kell nézni, újat kezdeni. Ekkor nagyon rádobbant a szívem ezekre a szavakra, mert a Szentírás igazságait fedeztem fel benne. Amikor a riporter azt kérdezte, hogy MI adott neki erőt e dolgok elviselésére, nem kapott igazi választ. Aztán azt a kérdést is kihagyta a nyilatkozó, hogy KI tartotta meg őt a szörnyűségek közepette. Én annyira vártam, hogy mondja már ki Isten vagy Jézus nevét, de nem! Nem és nem! A beszélgetés végén aztán egy semmi kérdésre annyit mondott, hogy ő különben hívő ember.

„Vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljön reátok, és lesztek nekem tanúim...”
(ApCsel 1,8)

Láttam több televíziós műsort is, melyben nagyon is adott volt a lehetőség Isten erejéről, tanácsadásáról, vigasztalásáról beszélni, de csak nem akart kicsusszanni az illető száján a Megváltó és Megtartó neve.

Máskor arra lettem figyelmes, hogy nagyon pontos és hűen idézett bibliai érvelések mellett sem volt kedve kimondani annak az embernek Isten nevét.

Vajon miért nem? Vajon szégyen a Jézushoz tartozás? Vajon félünk-e még attól, amit a Szentírás jövendölt meg nekünk, hogy bolondnak fognak tartani minket a Krisztus nevéért? Vajon elhisszük-e a világ legyintését, hogy a hit az magánügy? Vajon mi késztet minket arra, hogy kinyissuk a szánkat minden földi ügyben, de a mennyei Teremtő nevére rozsdás lakat kerüljön a nyelvünkre? Vajon hol lennénk mi, mai hivők, ha korábban nem lettek volna Istennek áldott emberei, akik néven nevezik nekünk azt a személyt, akihez menekülni lehet, aki hit által egy új életet képes adni nekünk, aki bűneinket magára veszi, és elszenvedi minden átkát csak azért, hogy mi naponta megtisztulhassunk? Vajon ki mondja el a mai lelki éhezőknek, hogy a Szentlélek bizony itt lakik köztünk, és vele mennyire más életet lehet élni ezen a földön, mint nélküle. Vajon mennyei édesatyánktól van-e az a gyakorlatunk, hogy szemérmesen elhallgatjuk Isten nevét, vagy esetleg más valaki sugallja ezt nekünk?

Így van ez más területen is? Ha találunk egy jó orvost, nem továbbmondjuk a nevét, a címét és mindazt, boldogan újságolva, hogy minket meggyógyított? Ha van egy jó nyelvtanár, vajon nem mondjuk el minden érdeklődőnek, hogy hol, mikor, mennyiért… és hogy vele milyen jól sikerült a nyelvvizsga? Ha valamely bank véletlenül egy jó konstrukciót kínál lakáshelyzetünk megoldására, vajon nem hívjuk-e fel a szűkölködő figyelmét erre a megoldásra? És vajon elhallgatjuk-e a bank nevét, amikor az információkat adjuk? Ha egy szép helyen üdültünk, amely valódi felfrissülést hozott, vajon csak úgy általában beszélünk róla, vagy megmondjuk talán a táj nevét is? Ha valahol tanácsot, vigasztalást, meghallgatást, biztonságot, szeretetet kapunk, vajon elhallgatjuk-e az illető nevét?

Ha ez a világi haszonnal járó ügyekben természetes, akkor vajon miért nem vagyunk hajlandóak Istenről, az Ő megváltó Fiáról, a Szentlélekről név szerint beszélni?

Idézd fel a pünkösd történetét kedves olvasóm, és figyeld meg, hogy Péternek és a többieknek mennyire inukba szállt a bátorságuk, miután Jézus elhagyta őket. Mind egy helyre gyűltek össze. Bezárkóztak. Imádkoztak állandóan, talán reményvesztettek voltak és remegtek is a halálfélelemtől, a zsidók gyilkos indulatától… A Szentírás azt mondja, hogy nem volt ez egy bátor csapat, sőt… nagyon is emberi módon cidriző kis társaság volt.

Ne lepődj meg, hogy most ezeket a jelzőket használom, de ezek igazak, és ezek kimondása fontos is, hogy szembenézzünk a jelenséggel, hogy megértsük a pünkösd üzenetét. Tehát itt van egy csomó ember, akik úgy beijedtek, hogy még a kapu megzörgetésére is összerezzentek. Vajon miért engedi meg a Szentírás, hogy az apostolok ilyen gyengeségeit is leplezetlenül lássuk? Mert Isten szavának mindig célja van!

De nézzük tovább az eseményeket. Mert jön egy másik kép. Ez a nyuszi szívű társaság hirtelen gyülekezet lesz! Az első keresztény gyülekezet, akik feledve gyáva szívüket egyszer csak kinyitják az ajtót, és kimennek az emberek közé! Korábban attól is remegtek, hogy esetleg bejön valaki, és néhány katonával vagy feldühödött férfivel kell szembenézniük, és most! Most ők mennek ki!!! Most kiállnak több ezer ember elé, és fennen hirdetik nekik a Krisztust.

Érted? Kevéssel ezelőtt még csak egy nyúlszívű tanítványi csoport voltak, és most hirtelen oroszlán bátorságú gyülekezet lettek!

De mi történt, hogy ők így megváltoztak? Mondhatnám semmi más, csak az, hogy Jézus, mint mindig, most is betartotta az ígéretét. Elküldte Szent Lelkét, aki megerősítette őket, aki késszé tette őket a bátor kiállásra, aki kimozdította őket tespedt félszegségükből, aki kitörölte a szívükből a régi gondolkodást, aki ajkukra formálta az Isten és Megváltó Fia nevét!

Testvérem! Volt-e neked már pünkösdöd? Átélted-e már, hogy a bátortalan oroszlánból bátor harcossá válj? Ha igen, dicsőítsd érte az Úr Szent Lelkét ezen a pünkösdön is. Ha nem, gondolkodj el azon, hogy a bűneidért meghalt és feltámadt Krisztus Lelkét hogyan értékeled? Valóban új életet adott-e neked, feledve az emberek ezrei előtti remegést is, vagy még mindig lakat van a szádon?

Tudod, Jézus minden pillanatban buzgón könyörög érted az Atya trónjánál. Mit szeretnél? Hogyan szóljon Jézus?... Csak úgy általában az emberiségről vagy pedig szükséged van arra, hogy név szerint a te saját életedre is áldást kérjen!?

Salyámosy Éva

Krisztus keresztjéhez egészen közel

1975 nyarán, 20 éves koromban egy középiskolás barátnőm barátnőjéhez mentem látogatóba. Néhányszor már voltam nála ezt megelőzően is, amikor a kis családi házuk kapujában búcsúzáskor óvatosan megkérdezte, hogy milyen vallású vagyok. És járok e templomba. Elmondtam, hogy evangélikus vagyok, konfirmáltam is, de bizonyos csalódás miatt én oda nem megyek többet. Ő elmesélte hogy van egy jó hely, őt is oda hívta óvónő kollégája, és így hívott a baptistákhoz engem is. Én elmentem, sőt jártam is kb. fél évig rendszeresen. Ez a barátnőm, akivel együtt jártunk oda, a baptista egyházba, nagyon komolyan készült az evangélikus teológiára. Fel is vették, és én utána egyedül éreztem magam. Pedig vittek engem más alkalmakra is a baptista hívők. Bibliát és könyvet is kaptam tőlük, de azt a polcra tettem. Szilveszterkor is velük voltam. Életemben először voltam ilyen szilveszteri alkalmon. A barátnőm is ott volt. Utána a lelkésszel beszélgettem, mert nem értettem hogy miért mondják annyiszor hogy „én bűnös ember". Az ember éljen úgy hogy ne kövessen el bűnöket, ez volt a véleményem. Hosszú beszélgetés után is a magam igazságához ragaszkodtam.

Továbbra is jártam a vasárnapi alkalmakra, de néhány hét után úgy éreztem, nem ott van az én helyem, az a lelkész olyan furcsán néz rám. És nem jártam tovább.

Előfordult a későbbiekben hogy arra gondoltam, mégis jó lenne oda menni, de mégsem mentem. Egyszer, amikor már a férjem udvarolt, 1978-79 táján, egy étteremben voltunk, amikor odajött valaki és örömmel üdvözölt. Kérdezte, hogy megismerem-e. Ő volt az a lány, aki a gyülekezetbe hívott. Mondta, hogy már hamarosan diplomás lelkész lesz, és a teológiáról kapott egy tanulótársat, aki a vőlegénye volt. Örültem a találkozásnak.

1980-ban férjhez mentem, 1981-ben megszületett a kisfiam. Ezt követően találkoztam lelkész barátnőm édesapjával, aki mondta, hogy Erika az alföldön lelkészsegéd a férje mellett. Eldicsekedtem a fiammal is, sőt el is vittem hozzájuk, remélve, hogy ott találom Erikát. De Erika nem volt ott, édesapja adta át neki üdvözletemet. Nem is emlékszem, hogy ezután találkoztam-e vele személyesen addig, amíg meg nem történt az, ami a pályázat címe is volt: Ott voltam a kereszt alatt.

Házasságunk megromlott, és a kisfiammal visszamentem oda, ahol lánykoromban laktam, nagyapámhoz. Fél év múlva meghalt a 92 éves nagyapám, és így ketten maradtunk kisfiammal a lakásban. Munkanélküli lettem, igazságtalannak éreztem azt, ami velem történik. Megfogalmazódott bennem az, hogy nem lehet, hogy az emberek irányítsanak mindent, ilyen rosszul és gonoszul. Kell lenni egy igazságnak, ami fölötte van mindezeknek. Akkoriban 33-34 éves koromban sok modern zenét hallgattam, volt, amit a szövege miatt, mert kimondott valami igazságot. Így hallgattam meg az OMEGÁ-tól a Babilon című nagylemezt. Ezen a lemezen van egy szám, ami Istenhez kiált: „….Falra festett minden igét… Ajándékod ketrecbe zárt értelem…."

Ismeretlen segíts nekem. Ismeretlen most itt vagyok. Ezekkel a szövegekkel kiáltottam én is Istenhez hangosan énekelve az OMEGÁ-val együtt. Hamarosan lett munkahelyem. Egy évvel ezután a postaládában volt egy meghívó 1989. július 29-re Budapestre, a Népstadionba, evangélizációra. A meghívó szövegéből pár sor: Szeretettel hívunk. Mindenkinek jut hely. Egyszerűen olyan hatalmas szeretetet éreztem mindezek mögött, hogy úgy döntöttem, hogy ide el kell mennem. Ki szeret engem ennyire? Próbáltam hívogatni barátnőimet, szüleimet, de senki sem akart jönni.

Amikor elkezdődött az alkalom. Figyeltem, próbáltam megérteni és kapni valamit. Már-már úgy tűnt hogy fölösleges volt a várakozásom, amikor Billy Graham azt mondta, hogy most azt tegyük, amit Londonban és a többi városban is tettünk. Aki komolyan gondolta, jöjjön ide le középre, és mindenki kap egy traktátust. Az agyam forgott, de most már tudom, hogy ez az ördög munkája volt: ez biztos politikai ügy, ezzel kendőzik a rossz helyzetet stb. Eszem ágában sem volt lemenni. De egyszer csak Billy Graham azt mondta: Ne törődjenek azzal, hogy a mellettük lévő mit tesz, mit szól, még ha családtag, akkor sem. Úgy jöjjenek ide, mintha Krisztus keresztjéhez jönnének egészen közel. Ez a mondat a szívembe markolt: most odamehetsz.

Nagyon nehéz volt felállni a helyemről. Nagy elhatározással elindultam a helyemről, hihetetlen könnyedséggel. A közös imádság alatt ott voltam én is középen, Krisztus keresztjéhez egészen közel.

Ekkor már sötétedni kezdett, így én is elhagytam a népstadiont. A vonat mellett találkoztam Erikával. Tudtam, hogy ő segíteni tud hit dolgában, amire szükségem volt. Ő összehozott egy győri hívő lánnyal, akit így mutatott be, hogy a hittestvérem. Ettől a lánytól kaptam kölcsön Wilhelm Busch: Jézus a mi sorsunk c. könyvet. A könyv olvasása közben felismertem súlyos bűnömet, melyet megvallottam Istennek. Elmentem ehhez a lányhoz, és együtt olvastuk az útmutatót, melyből ezt olvasta nekem: Áldjad az Urat, megváltja életed a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.

Ezt követően csodálatosan vezetett az Úr. Úgy éreztem, hogy szinte fogja a kezem, mint a kicsi gyermeknek. Az első szeretetben azt gondoltam, hogy soha nem fogok elkövetni bűnöket. Nem is értettem, hogy lehet ilyen szeretettel szemben újból vétkezni. Később bizony megláttam, megtapasztaltam, hogy annak, aki az Úr gyermeke, annak ezek a dolgok mindig igen keservesek lesznek. Olyan jó, hogy Isten kegyelme minden értelmet felülhalad.

Hát így voltam ott a kereszt alatt, és visszamehetek oda. Van ígéretem az Úrtól családtagjaim, szüleim, fiam megtérésére is.

L.né S. Éva, Győr

MEGNYITOM SZÍVEM

19 éves voltam akkor, és kaptam egy meghívást egy evangélizációra, amelyen Kovács István egyetemi tanár szolgált. Az ige Jelenések könyve 3:20 verse volt: Íme az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja az Én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorázom és Ő énvelem. Ez a drága ige nekem szólt, és bűnbánatra indított. Megnyitottam szívem ajtaját, és Jézus bejött az életembe.

Az utóösszejövetelen együtt imádkoztunk bűnbocsánatért. Isten Szentlelke az úr Jézus drága vére által megbocsátotta minden bűnömet, és az örök élet bizonyosságával ajándékozott meg engem. Csodálatos öröm és békesség töltötte be az életem, és azóta is egyetlen nagy örömöm, hogy az Övé lehetek.

Jézusról, csak róla mondok éneket.
Ő csak Ő hordozta minden vétkemet.
Bűnnek rabja voltam, Ő elfogadott.
Vére árán nyertem bűnbocsánatot.

Sz. Pálné, Ballószög

Megint Ő volt a gyógyító

Gyakorta sok bánat, szomorúság vesz körül mindannyiunkat. Későn jut eszünkbe, hogy van nekünk hova mennünk. Megnyugvásra, vigasztalásra, megújulásra, hiszen ott van a golgotai kereszt.
Értünk szenvedett, halt meg Jézus Krisztus, az élő Isten Fia, akit feltámasztott a halálból, hogy nekünk örök életünk legyen. Ő most is él és velünk van. Nem vagyok erős bármi jóra, csak Krisztus ereje által vagyok képes én is mindenre.
Egy nyári szünidőben történt az első találkozásom Jézus Krisztussal. Minden nyáron szüleink akaratából ismerősökhöz tanyára mentünk, ahol libákat őriztünk az egyik húgommal, aki a szomszéd tanyára került. Vasárnaponként találkoztunk csak. Reggel korán kellett menni a libákkal a mezőre. Találtam egy kis erdőt, s azon túl egy szép tisztást. Ott voltam délig. Amikor meghallottam a távoli kis templom harangját, akkor bementem oda. Ott a csendben találkoztam én az Úr Jézussal igazán. Letérdeltem, imádkoztam, hisz nem volt ott senki csak az Úr Jézus. Sírtam, énekeltem. Tele volt a szívem örömmel. Imáimban kértem Őt, hogy legyen a szüleimmel, testvéreimmel. Bocsánatért könyörögtem, ha engedetlen voltam, vagy a testvéreimet bántottam. Olyan öröm volt bennem, hogy azt leírni nem lehet. A sok nehézséggel ami körülvett, nem törődtem, mert tudtam hogy Jézus szeret és velem van. Megbocsátotta bűneimet.
Beértem a tanyára énekelve és ugrándozva. Azt mondta a néni, hogy mi ez a nagy öröm Irmuskám? Délután is ki kell mennem, mondta a néni. Azt feleltem, hogy nem baj, szívesen megyek. Csodálatos volt az a kis erdei tisztás. Alig vártam mindig, hogy kiérjek. Újból békesség, öröm volt bennem, imádkoztam és énekeltem. Csak úgy zengett a kiserdő. Lelki szemeim mindig látták Jézust. Hálákat adtam az erdőért, fákért, füvekért, madarakért. Mikor kezdődött az iskola, hazavittek a szüleim. Otthon is kezdődött a sok tennivaló, kellett a segítő kéz édesanyámnak. Abban az időben 8-9 éves lehettem. Sokat gondoltam a kis erdei tisztásra.
A másik kereszt alatt való létem édesapám ágya előtt történt. Nagyon rosszul lett, nem tudtunk vele mit tenni, orvost kellett hívni. Messze volt hozzánk a telefon. Letérdeltem, és úgy könyörögtem az Úr Jézushoz, hogy segítse meg édesapánkat. Meghallgatta könyörgésünket, és reggelre nem volt semmi baja. Hálát adtam a mi Urunknak, hogy ilyen hatalmas Ő, irgalmas hozzánk. Nem is volt beteg, csak 85 éves korában combnyaktörése volt, akkor is meggyógyult, dicsőség legyen érte az Úrnak.
Teltek az évek, én is férjhez mentem. Gyermekeinket is iparkodtunk az Úr félelmére, szeretetére nevelni. Jártak hittanórákra, ifjúsági órákra is. Nyaranta táborba, konferenciákra. Mi is mentünk velük. A férjem a második infarktusból lábadozott. Mi meg az asszonyokkal főztünk a gyermekeknek. Naponta kétszer volt áhítat, és sok játék is.
A sok gond, szüleim betegsége, ápolása, férjem betegsége első szeretetemet az Úrral kisebbé tette. Kisebbé, mint ott a kis erdőben volt. Azonban csodálatos módon visszataláltam Hozzá a gyermekeimmel. Kimentünk az Úr asztalához, és átadtuk Jézusnak az életünket. Új életet kaptunk. Tele voltunk örömmel, szeretettel. Átértékeltük egész életünket, bűnbánattal a sok hiábavalóság miatt, ami addig körülvett bennünket.
Nagyon boldogok voltunk, hogy naponta éreztük az Úr szeretetét, Szentlelke tanításának erejét. Reggel, este olvastuk a Bibliát, lelki könyveket. Eljártak hozzánk az ismerőseink is, akiknek beszéltünk Jézus csodálatos dolgairól. Így teltek az évek.
Ott voltam a kereszt alatt, amikor kedves férjemet a klinikai halálból négyszer ébresztették. Hazafelé menet a kórházból végig sírtam az utcán. Alig vártam, hogy hazaérjek, és leboruljak az Úr elé. Nem aludtam, csak sírtam és imádkoztam bűnbánattal a szívemben, hogy olykor előbbre tettem a családomat, férjemet, mellőzve az Úr Jézust. Bizony sokat tusakodtam akkor.
Aztán láttam az Úr Jézus karját a férjem betegágya fölé emelve. Én ezt az igét kaptam: Ne félj, csak higgy! Nagyon megdöbbentem. Tudtam, hogy sokszor benne van a Bibliában. Kerestem és meg is találtam. A Márk evangéliuma 5. rész 36. versében van megírva. Soha el nem felejtem. Másnap mentem látogatni a kórházba, és kérdeztem a főorvost, hogy van az én férjem. Kedvesen válaszolt: ha ebben az állapotban marad, túl van a krízisen. Azt mondta, hogy éjfél után jobbra fordult az állapota. Tehát abban az időben, amikor én Jézus elé vittem férjem betegségét, könyörögtem érte. Akkor már tudtam, hogy megint Ő volt a gyógyító. Nem győztem hálát adni, hogy ilyen nagy dolgot cselekedett velünk újra. Való igaz, ha a golgotai kereszt alá megyünk, bűnbocsánatot, gyógyulást kapunk testünknek, lelkünknek.
Sok év telt el azóta. A református egyháznál 23 évig missziói gondnok volt. Ment, és vitte az evangéliumot, hirdette Isten csodálatos dolgait azokhoz, akik nem tudtak eljönni az istentiszteletekre. Most már 12 éve egyedül járom az utam. 12 éve, hogy ő már az Úrnál van. Érzem, hogy nem vagyok egyedül, mert az Úr Jézus velem van. Már kevesebbet tudok szolgálni, naponta kérek Tőle erőt, hogy cselekedni tudjak Isten dicsőségére, embertársaim javára. Gyermekeim sincsenek velem, de a mag el van hintve az unokáim szívében is. Hisz mindvégig vittük őket az istentiszteletekre. A növekedést pedig az Úr Isten adja. Hát így voltam és vagyok a kereszt alatt, mert ott talál nyugalmat és békét az én lelkem, amit kívánok mindenkinek.
Testvéri szeretettel és imával. A jó Isten áldását kérem életükre és munkájukra.

H.Imréné, Kiskunhalas

TEMPLOMMÁ LESZ A LAKÁSUNK

Templomba járó családban nőttem fel. Mentünk mi minden alkalommal télen-nyáron Istentiszteletre, Bibliaórára, énekkara, evangélizációra. 1950-ben sokadmagammal Alcsútra mentünk 1 hétre konferenciára. Ott a platánfák alatt nagyon sok áldott igehirdetést hallgattunk. Teljesen betöltött Isten szeretete. Ez az egy mondat fogalmazódott meg bennem: Szeret az Isten. Ezt követően a János3,16: *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta értünk, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

Azóta tudom, hogy örök életem van. Hála és dicsőség az Úr Jézus Krisztusnak. Közel 10 éve hogy hallgatjuk férjemmel a MERA 20,40-es adását, aminek hallgatása soha el nem maradhat. Ez úgy hozzánk tartozik, mint az étkezés. Templommá lesz általa a lakásunk. Az Ószövetség érthetővé vált számomra a Gerzsenyi testvér magyarázata által. Valóban tükörképe az Ószövetség az Újszövetségnek. Hálás a szívem azért, hogy mindketten az Úr gyermekei vagyunk.

K. Sándorné, Berettyóújfalu

NINCS VESZETT FEJSZE

Bár ott lettem volna a kereszt alatt! Amikor az értünk, miattunk haldokló, legtökéletesebb áldozati Bárány, Jézus feláldozta magát.
Emberi ésszel bár próbáltam nem egyszer, elképzelhetetlen ez az áldozat. Legalábbis érthetetlen. A tengernyi, meg nem érdemelt szenvedés. De drága az a vér, amely annyi szívet megérintett és megmosott azóta.
Lélekben minden nap a kereszt alatt vagyok. Megtérésem óta, melynek már sok ideje, megtanultam boldogan az Ő akarata alá engedni az enyémet úgy, hogy ez mindennapi gyakorlat legyen. Mert nem elég a hívő embernek az egyszeri boldog átformáló találkozás Jézussal. Ő naponta vár. Esendő voltunk és kegyelemre szorult életünk Őhozzá terelget, ide a kereszthez. Nem lehetek magabiztos keresztény: nekem már egyszer megbocsátott az Isten! Ő nem azért ragadott meg áldozatkész szeretetével, hogy langyos, megváltott állapotban tartson. Lelkének tüze pezsdít, erősít, vígasztal. Szüntelen bűnvallásra indít, és hogy életemmel, szavaimmal életeket átöleljek.
Mindig a legnagyobb öröm Krisztus első érintését felidézni. Az ezt megelőző életem, még ha nem is volt hit nélküli, csak szenvedések sorozata volt. Testi-lelki súlyok reménytelen hurcolása, fel-fellobbanó reménység, mely Jézus nélkül semmiféle tartós örömöt nem adott. Ehelyett gyötrődés, életuntság, hullámzó kedélyállapot, sok-sok sírás. A családi életem úgy alakult, s ez majdnem két évtizedig, hogy úgy éreztem: teljesen sarokba szorított az élet.
Hiába voltam nagycsaládban, férjem minden rokonával, nyolc ember, senki emberfiával nem tudtam megbeszélni súlyos gondjaimat. Hiába próbáltam anyaként és feleségként helytállni. A sokféle emberi hatás, ami körülvett, és próbált magához idomítani, eltorzította egyéniségemet. A tűrőképességem odalett, nekem mindenben engednem kellett. Önálló akaratom nem lehetett. A pedagógusi jóra nevelés ilyen keretek között szintén kisiklott, mint az életem. Amikor éjszakánként a nagy ház lakói aludtak, csendesen emésztettem magam a lépcsőházban, és lélekben fohászkodtam: Jézus, szabadíts meg! Ha csak egy kis kunyhót adsz is, de legyünk egyedül, csak az én családom.
Eljött ennek is az ideje. Elköltöztünk messzire a közös háztól. Igaz, hogy addigra már idegi és lelki állapotom úgy leromlott, hogy kórházba kerültem. Többször fordultam meg a Hárshegyen. Leszázalékoltak. Az évtizedes lelki traumák súlyos testi panaszokat produkáltak. Testben és lélekben a legösszetörtebb állapotomban jött el hozzám Jézus. Ez a legcsodálatosabb ebben a találkozásban, hogy olyan váratlan, nagy hatású, lényem minden porcikáját földrengés erejével felrázó, és biztos gyógyulást ígérő élmény volt.
A kórházban vasárnaponként evangélikus istentiszteleteket tartottak. De a hétköznapokon is lelkészek gondozták lelkeinket sok szeretettel. Egy ilyen vasárnapi alkalmon kezdődött. Hallgattam a prédikációt, de éreztem, hogy a lelkem még olyan vágyódó. Az ott hallott igék új indíttatást oltottak a szívembe, menni tovább, Isten felé.
Délután a lelkigondozónk autóján elvitt a pasaréti gyülekezetbe, amelynek már akkor is nagy vonzereje volt. Amit ott átéltem, nagyon nehéz szavakba önteni. Gyönyörű, tiszta énekhangú énekkarral és gyülekezettel énekeltük: Egek nagy Királya, magasztalunk Téged. Térjen nevedre dicséret. Sem azelőtt, sem azután a mai napig sem volt részem olyan emelkedett légkörű, fenségesen zengő, tiszta éneklésben. Úgy éreztem, mintha a dicsőítő énekek hangjai lelkem is vitték volna fel könnyedén és boldogan Isten felé.
S az istentiszteleten: Ezékiel próféta idejéből egy rövid történet. Nincs veszett fejsze, nincs elveszettségben vesztegelni kénytelen ember. A próféta szavára, a fizika törvényeit legyőzve, a vízből a felszínre emelkedett a vasfejsze. Meglett. Engem is megtalált ott az Úr.
Akkor éjjel olyan erős, szívdobogtató, egész lényemet felrázó boldog érzések forrongtak bennem, hogy semmit sem tudtam aludni. Tudtam és éreztem, hogy Jézus Lelke tisztogat, söpri ki szívemből mindazt a felgyűlt sok élményt, amelyek az előző évek során megnyomorítottak: önsajnálóvá, gyengévé, önigazulttá tettek. Volt egy pillanat, amikor a szervezetem lebokkolt. Nem bírtam megmozdulni. Mintha az ágyhoz lettem volna szögezve. De már tudtam, hogy Jézus nevében hatalmas erő van. Magamban kiáltottam ezt a drága nevet, és oldódott a kötözöttség.
Szívem, míg a többi betegtársam aludt, halkan énekelt szabadító Istenének háladalt. Meggyógyult az életem. A tudat, hogy Isten annyira szeret, hogy meghalt értem, elindította testemet, lelkemet a gyógyulás útján.
A történet úgy kerek, hogy nem hagyhatom ki a volt haragosaimtól a bocsánatkérést. S ez is az Úr munkája. Ez a kérés nem tessék-lássék hangzott el. Igazi megbánás volt. Onnan tudom ezt, hogy a nálunk vendégeskedő volt haragosomnak tudtam örömmel szolgálni, holott ezt soha el nem tudtam volna képzelni azelőtt.
A kereszt alatt megtanultam, hogy nem elég belátni, bocsánatot is kell kérni. Kell még egy dolog: jóvátenni. Szeretettel szolgálni. Elmenni a plusz mérföldekre. Örömmel.
Ma már testileg-lelkileg megerősödve, hálából a szabadításért, végzem örömmel a felüdítés szolgálatát. Vígasztalok az Úrtól tanult, lehajló szeretettel. Igyekszem jól sáfárkodni a Tőle kapott tálentumokkal, imaközösségekben, magányomban is. Viszem a gonddal, fájdalommal küzdők életét az Úr elé. És van VÁLASZ! Szeret az Isten nagyon, bárcsak én is úgy szerethetném.

P.né A. Júlia, Tahitótfalu

Körülbelül 25 éve hallgatom adásaikat, 1982 óta. Egy munkatársamon keresztül ért el az Úr vétkes futásom közben. Adott könyveket, Bibliát, megadta a TWR monte carlói adásának frekvenciáit, és személyesen is bizonyságot tett sokszor, amikor váltottuk egymást a munkahelyünkön.
Így mint veszteglő bárkát, partra vontatott az Úr. Most jelzem, hogy imatámogatásomra számíthatnak a levelében felsorolt munkatársak.
Köszönöm további hitépítő, buzdító, újból és újból megújító adásaikat.

K. Péter, Bicske

ÖTVEN NAP

Az emberek általában tudják, hogy az ötvenedik napot Pünkösdnek hívják. Akik emlékeznek még a vasárnapi iskolán tanultakra, azok tudják, hogy Húsvét után az ötvenedik nap a Pünkösd napja.
Akik olvassák a Bibliát, azok azt istudják, hogy a Bibliában nem sokszor szerepel a Pünkösd szó. Összesen háromszor. Az Újszövetségben, a Cselekedetek könyve második rész első versében, majd a huszadik rész tizenhatodik versében, és Pál apostol Korintusiakhoz írt első levelének tizenhatodik rész nyolcadik versében: *„És mikor a Pünkösd napja elérkezett”,”…mert sietett, hogy ha csak teheti, Pünkösd napján Jeruzsálemben legyen” „De itt maradok Efézusban Pünkösdig, mert nagy és hatásos ajtó nyílt nekem, ellenség is sok van.”*
Akik régebben forgatják e Szent Könyvet, azok emlékeznek a hétszer-hét nap, a hetek ünnepére plusz egy nap. A zsidó nép életében az Egyiptomból való szabadulás emlékére a kovásztalan kenyerek ünnepe – ami a családi ünnepekhez tartozott –, egy bárány áldozattal kezdődött, és egy hétig tartott. Jézus korára zarándoklattá változott ez az ünnep, és az utolsó napra esett az első kéve bemutatásának napja, ami az aratás kezdetét jelentette. Istennek ajánlották fel az első árpa kévét, az első zsengét. Ehhez a naphoz kellett az ötven napot számolni, ez a hetek ünnepe – az aratás ünnepének is nevezhetjük. Két új lisztből készült kenyeret ajánlottak fel Istennek áldozatul.

Isten húsvétkor kiemelte Fiát a sírból. Az Isten bárányа kijött a halálból, mert az nem tarthatta fogva. Kiemelkedett a halottak közül, hogy megválthassa a benne hívőket. Isten bemutatta Fiát, mint első zsengét a feltámadás után. Negyven napig megjelent sokaknak, tanítványainak, és felkészítette őket feladatukra. A tanítványokat, amikor elhagyja Jézus Krisztus, kiemelkedik közülük, és távozik a mennybe. Most már az Atya jobbján van Jézus Krisztus, tovább munkálkodik, Kapernaumból áttette a pozícióját, központját a mennybe. Döntő fontosságú helyen munkálkodik.
A Szent Szellem kiemelkedése: Amikor az Úr Jézus elhagyta tanítványait, és fölment a mennybe, megígérte a vigasztalót. Krisztus megígérte a Szent Szellem elküldését: *„Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és felkiáltott, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék! Aki énbennem hisz, mint az Írás mondja, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből: Ezt pedig a Szellemről mondta, melyet veendők voltak azok, akik őbenne hittek; még ugyanis nem volt Szent Szellem, mert Jézus még nem dicsőítetett meg.” (János 7,37-39)*
„És én kérem az Atyát, és más szószólót ad nektek, hogy veletek maradjon örökre az igazság Szellemét, akit a világ nem vehet, mert nem látja őt, meg sem ismeri őt, de ti ismeritek őt, mert nálatok marad és bennetek lesz.” (János 14,16-17) „És ezt mondván rájuk lehelt, és azt mondta nekik: Vegyetek Szent Szellemet!” (János 20,22) „…Akikre látod, hogy a Szellem leszáll és rajta marad az az, aki Szent Szellemmel keresztel.” (János 33/b) „hanem vesztek erőt, miután a Szent Szellem eljön reátok, és lesztek nekem tanúim Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld végéig.” (Cselekedetek 1,8)
A Szent Szellem korszakában élünk. E kor nagy ténye a Szent Szellemnek a hívőkben való lakozása. Természetesen a Szent Szellem az Isten munkája. Ez a Szellem munkálkodik a hívőkben és hívők által. Így emelkedik ki ma az egyház, a gyülekezet, a látható a láthatatlanból. Péter témája Pünkösd napján Jézus Krisztus feltámadása volt. Ez a mai hívők legfőbb feladata is.
Az ötven nap bizonyítja, hogy Isten nem mondott le a tőle elszakadt emberről. A nemzet ideiglenesen félretétetett, és az egyén megigazítása, megtisztítása lett a közvetlen cél. Isten Igéje által cselekszik. A Szent Szellem által szólottak hajdan a próféták, és adták tudtul Istennek a szándékát, vagy jót, vagy rosszat. Ma a testé lett Ige, Jézus Krisztus által szól. Ezért a Szent Szellem által ihletett Ige nélkül nem lehet hitre jutni és abban maradni.
A Szent Szellem ajándékával kapcsolatban divatos mindig különleges képességekre, jelekre hivatkozni. Sajnos legtöbbször úgy, hogy a hangzatos beszédek mellett a keresztyén élet a legelemibb mértékét sem érik el a bizonyságtevők. Az életgyakorlat hangosabban beszél, mint a szánk. Vesztek erőt minek utána a Szent Szellem eljön reátok, és lesztek nékem tanúim. Ez a legnagyobb kívánsága a hívőnek. Jeladás, felszólítás a munkára, a szolgálatra, mert az aratni való sok, és az arató kevés.
Pünkösd után a legszebb törekvése lehet egy keresztyénnek: Úgy élni, mint ahogy a Cselekedetek könyve 15,28 mondja *„Tetszék a Szent Szellemnek és nekünk”,* ezt az örömöt megismerni, és tovább adni. Nem lehet az embereknek nagyobb öröm ezen a földön, mint a Szent Szellem által való öröm, írta Pál apostol *„Mert aki ezekben szolgál a Krisztusnak; Kedves az Istennek, és megbízható az emberek előtt”* (Róma 14,18). Kár, hogy olyan sok a zavar, és kevés a tiszta ismeret ebben a kérdésben.
E kegyelmi korszakban, amelyben most élünk, a Szent Szellemet Isten adja személyválogatás nélkül annak, ***aki kéri***: *„Én mondom nektek: Kérjetek és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és megadatik nektek. Mert mindenki kap, aki kér, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik. Volna-e közöttetek olyan atya, akitől ha a fia kenyeret kérne, talán követ adna néki, és ha halat, hal helyett talán kígyót adna neki, vagy ha tojást kérne, talán skorpiót adna neki? Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok jó adományokat adni gyermekeiteknek, menyire inkább ad a menybéli Atya Szent Szellemet azoknak, akik kérnek tőle?”* (Lukács 11,9-13), ***aki enged néki:*** *„És mi vagyunk neki bizonyságai ezek felől, amiket mondunk; de a Szent Szellem is, kit az Isten adott azoknak, akik neki engedelmeskednek.” (*Cselekedetek 5,32). Haszonra adatik: *„De mindenkinek adatik a Léleknek kijelentése”* (1Korinthus 12,7). Újból nem kerülhetjük meg, hogy tetszik-e a Szent Szellemnek és nekünk a Cselekedetek 15,28. Úgy kell élnünk a mindennapi életünket, mint akik tudjuk, hogy a testünk a Szent Szellem temploma. Aki megrontja az Istennek templomát, megrontja azt az Istent.
Az ötven nap, a Pünkösd öröme és felelőssége töltse el a szívünket és életünket! Tegyük a feladatunkat, mint ahogy elődeink is tették.

(A biblia idézetek a Kecskeméthy István fordításából származnak.)

Bödös József

Minél többet adhassak

Gyermekkoromtól fogva előbb ösztönösen, később tudatosan arra törekedtem, hogy környezetem elfogadjon engem és szeressen.

Megtérésemkor, 31 évvel ezelőtt aztán maga az Úr Jézus Krisztus megkereső szeretete kerített engem hatalmába. Ma hálás és örömteli szívvel emlékezhetem a mögöttem lévő vándorút gazdag, hitbeli megtapasztalásaira, melyeket a jelenlegi világ semmi kincséért oda nem adnék! Kegyelmi megtapasztalások, melyek mind-mind az én Uram, a Jézus Krisztus megbocsátó, újjászülő, nevelő és vezető, megszentelő szeretetéről beszélnek.
Boldogan írhatom, vallhatom, hogy az én hűséges gazdám olyan szorosan fogja a kezem a keskeny és néha göröngyös vándorúton. Hogy mind a mai napig megőrzött – bizony néha a kicsapós kanyarok ellenére is. És ráadásul – melyért dicsértessék az ő neve – gondoskodó szeretetéből fakadóan hűséges és sokat tapasztalt vándortársakat adott nekem, útitársul a MERA kedves munkatársai személyében is.
Gyakran kérem imádságban az Úr Jézus Krisztust, hogy áldja meg hűséges munkásait az Ő szőlőjében.
Megtérésem után egyre inkább arra törekszem, hogy a túláradóan rám zuhogó isteni szeretet-áradatból lehetőleg minél többet adhassak környezetem „szomjasainak". Egyre inkább csupán üres cső szeretnék lenni ebben a szeretetszolgálatban, a mi hatalmas Urunk átszegzett kezében.

Zárom soraim. Kérem, hogy imádkozzanak értem és kis családomért, mivel otthonunk falain kívül erős az ellenszél.
Szeretettel és hálás szívvel búcsúzom köszöntve Önt és munkatársait.

Sz. Lajos, Németország, Apolda

HAZATALÁLÁS

A háború végén születtem hitben járó szülők 11. gyermekeként Cegléden. Naponta hallottam testvéreimmel együtt Isten igéjéből a megváltás történetét, mert szüleink fontosnak tartották, hogy olvassák nekünk gyermekeknek is a Bibliát. Szüleinkkel gyülekezetbe is jártunk vasárnaponként, főleg kisebb korunkban. Sajnos a világ csábítása nagyobb volt a szívünkben, mint az engedelmesség Isten akarata iránt. Tudtuk mi azt mindannyian, hogy Isten ítélőszéke elé kell állnunk egyszer, de ezt távolinak gondoltuk. Azért is mentünk el inkább a világba.
Szüleink féltő szóval sokszor intettek bennünket, hogy rossz úton járunk, de mi mindannyian nyakas, engedetlen gyermekek lettünk. Nyíltan nem voltunk ateisták, de ma már tudom, hogy az nem volt elég. Új életre lett volna szükségünk, amit fiatalon egyikünk sem akart.
22 évesen férjhez mentem egy elvált emberhez annak ellenére, hogy szüleim ellenezték. Azt hittem, hogy majd boldog leszek, de nem lettem az. Röviddel a házasságkötésünk után elköltöztünk Veszprémbe, ahol férjem szülei laktak. Két év alatt két gyermekünk született, egy kislány és egy kisfiú.
Istenről teljesen elfeledkeztem, éltem a fiatalok léha életét. Szórakozás, dohányzás, mindenféle hiábavalóság, hazugság, önzés, szeretetlenség, elégedetlenség jellemezte az életem – miközben meg voltam győződve arról, hogy rendes nő vagyok.
Talán két évig éltünk a veszprémi toronyház 13. emeleti lakásában, amikor táviratot kaptam, hogy édesanyám meghalt. Összeomlottam. Bár soha nem adtam látható jelét annak, hogy nagyon szeretem őt, most rettenetesen fájt, hogy elment. Letérdeltem imádkozni, amit nagyon régen nem tettem már. Kértem Istent, hogy anyuka oda juthasson az Ő színe elé, ahogyan azt mindig is szerette volna.
A temetés megrázó volt. Anyuka koporsója körül 12 koszorú a 12 gyerektől, a tetején egy koszorú Apus felirattal. Csendesen, megtört szívvel énekeltük az igen Atyám, mert így kedves előtted kezdetű éneket. Isten igéjéből Kecser István szolgált, fogalmam sincs, hogy miről szólt, csak a lélek szavát hallottam: hogy ez az élet, amit élek, így nem jó. A koporsó mögött csendesen, egészen összetört szívvel haladva arra gondoltam, hogy vajon ki lesz az első a tizenkettőnk közül, aki majd megtér. Teljesen biztos voltam abban, hogy szüleink imái meghallgatásra találnak, de ki az első közülünk? Én lettem!
Édesanyám halála után néhány héttel egy általam ismeretlen veszprémi hívő asszony jött hozzánk, engem keresett. Elmondta, hogy édesapám küldte, hogy adjon át nekem egy Bibliát meg néhány evangéliumi tartalmú olvasmányt. Sok szeretet volt ebben a kedves asszonyban, bizonyságot tett az Úr Jézusról, kedvesen vigasztalt anyuka halála miatt. Udvariasan végighallgattam, de a szívem zárva volt a Jézushoz hívó szó előtt. Miután elment ez az asszony, a könyvszekrény legaljára elraktam a Bibliát a könyvekkel együtt. Nem volt kedvem ilyesmiket olvasni.

Ezek után az események után egy hónappal elcseréltük a veszprémi lakásunkat, és Győrbe költöztünk. Egy második emeleti tégla lakás lett az új otthonunk. Azóta itt élünk, immár 30 éve.
A történések itt nagyon felgyorsultak. Pár hónapja lakhattunk Győrben, amikor a szokásos nőgyógyászati szűrővizsgálatra mentem. Az orvos a vizsgálat után nem engedett el a szokott módon, hanem azt mondta, hogy üljek le, miközben ő telefonálni kezdett. A kórházat hívta, az onkológiai osztályt. Megkérdezte, hogy mikor lenne leghamarabb egy szabad ágy. Én csak hallgattam, fogalmam sem volt, hogy rólam van szó, csak amikor letette az orvos a telefont, és beutalót állított ki a nevemre, hogy két nap múlva reggel nyolc órára be kell mennem a megyei kórházba. Akkor rettentem meg igazán. Miért? Mi a bajom? Kicsit ködös választ kaptam. A lényeg az volt, hogy szövettani mintát vesznek, mert valami nincs rendben. Szinte szédelegve mentem haza, rettegéssel a szívemben.
A gyerekek ellátását az anyósom vállalta, én pedig írtam apukának egy levelet, melyben kértem hogy imádkozzon értem, mert ismeretlen okból kórházba kell mennem.
Befeküdtem a kórházba, és tényleg semmi különös nem történt velem. De három napig ott kellett maradnom. Másnap bejött a férjem meglátogatni, és mondta, hogy bemegy a főorvoshoz, mert hivatta őt. Ez nekem kicsit furcsa volt ugyan, de engedelmesen leültem a főorvos ajtaja előtt egy padra, míg a férjem bent volt. Egymás után szívtam el a cigarettákat idegességemben.

Talán fél óra telt el, a mikor a férjem végre kijött. Fehér volt, mint a meszelt fal, folyt róla az izzadtság, és sírt. Nagyon megijedtem, hogy mi lehet itt a baj, mert azonnal megéreztem, hogy baj van, mégpedig velem. Kérdésemre, hogy mi van, nem felelt őszintén. Csak olyasmiket mondott, hogy nincs igazából semmi baj, csak még egy kis utókezelésre szorulok, amit nemsokára megkezdenek.

Még több cigarettát szívtam, és remegve vártam hogy hivasson a főorvos. Este 8 óra körül bejött a kórterembe és kérte, hogy menjek át vele az ő irodájába. Forgott velem a világ, míg odaértünk. Elmondta, hogy daganatot találtak nálam, valószínű, hogy nem jóindulatú, de ezt majd a szövettani eredmény után tudja biztosan megmondani. Mindenesetre elmondta, hogy nagy valószínűség szerint sugárkezelésre lesz szükségem, és azt is, hogy az majd hogyan fog lezajlani. Nem fognak megoperálni, nehogy szétszóródjanak műtét közben a rosszindulatú sejtek.

Porig sújtott, amit hallottam. Rettegve ugyan, de megkérdeztem, hogy túlélhetem-e. Őszinte válaszára még jobban kétségbe estem. Azt mondta, hogy ha a szervezetem kibírja a sugárkezelést, akkor igen. De ha nem, akkor… Azért biztatott hogy ne féljek, de én ezt már alig hallottam meg.

A kórterembe visszatérve egyre az zakatolt bennem, hogy hamarosan meg kell halnom. A halálfélelmemet csak fokozta az a gondolat, hogy tudtam, hogy meg kell állnom Isten előtt. De így? Ilyen szívvel? Magamra húztam a takarómat, és forogtak a gondolatok az agyamban. Meghalok, elkárhozok, mi lesz a gyerekeimmel. Nem tudom elmondani, amit éreztem.

A kötelező villanyoltás után a kórterem sötétségében végre eljutottam arra a pontra, hogy megszólítom Istent. Félelemmel, bűntudattal álltam elé. Kértem, hogy gyógyítson meg engem, hogy felnevelhessem a gyermekeimet, akik csak 9 és 10 évesek voltak. A rettegő kérés nem hozott nyugalmat, de egyszerre csak eszembe jutottak a bűneim. Ami csak eszembe jutott mind felsoroltam Atyám előtt, és sírva kértem, hogy bocsássa meg azokat. Ha most mégis elébe kell állnom, mosson meg ezektől engem az Úr Jézus vérével, hogy ne kerüljek érdemeim szerint a kárhozatba.

Sok ideig sírva imádkoztam bűneim bocsánatáért. Amikor már több megbánni való bűn nem jutott eszembe, békesség támadt a szívembe. Az az ige jutott az eszembe, hogy ne félj, csak higgy. Ígéretet is tettem az Úrnak, hogy ezentúl csak Neki akarok szolgálni. Ezután békességgel elaludtam. A lelkem újjászületett beteg testemben. És most már tudom, hogy nagy öröm volt ott a mennyben az angyalok között, mert egy megtérő bűnös hazatalált.

Elsőnek a cigarettát hagytam el, többé nem vettem a kezembe. A kórházból hazaérve hálát adtam Istennek, és elővettem a régóta porosodó Bibliámat. Micsoda erő és vigasztalás áradt belőle. Mintha még soha nem hallottam volna azokat az igéket. Mind nekem szólt.

Amikor megkaptam a kórházi zárójelentést, amelyen fehéren-feketén ott állt, hogy a szövettani minta eredménye pozitív, megint beleremegett a szívem. Azután következett a hét hónapon át kisebb megszakításokkal tartó sugárkezelés. A félelem és a reménység szinte naponként változott bennem, de Isten mindig bátorított az ő igéjével. A kezelések leteltével gyógyultnak nyilvánított az orvos, mehettem dolgozni. Micsoda boldogság volt most munkába mennem, pedig régebben de sokszor volt, hogy kedvetlenül, szinte csak kényszerből dolgoztam. Munkatársaimnak bizonyságot tettem arról, hogyan gyógyított meg Isten, akitől a testi gyógyulást kértem. De Ő először a lelkemet gyógyította meg.

A kezelések alatt adott testvéri közösséget, hogy mások hite által is épülhessek. Isten kegyelméből mindennek 30 éve. A gyermekeinket felnevelhettük, de mindennél fontosabb, hogy az Övé lehetek!

L. Ervinné Sz. V. Sára, Győr

Felelet

Alig néhány csúcsos ház az utca,
köröskörül hegyek,
ebédidő: elhallgatott a zaj,
esznek az emberek.

Vásott nadrág, mellette a földön
rongyos szélű kalap,
barna kenyér a kockás kendőben,
letörve egy darab…

-Adjon Isten! Mit dolgoznak erre,
építik az utat?
-Ez a dolgom, -szól egy öreg ember,-
követ török és várom az Urat!

Lukátsi Vilma

ÚJ ÉLETET KAPTAM

1921-ben születtem, a nehéz időkben. Az 1914-es háború után jött az őszirózsás forradalom, majd a román invázió.

Édesapám malériával és felsőkartöréssel jött haza a háborúból. Esküvőjük után tanyán, sok baj, munka, nélkülözés mellett születtem én. Szorgalmat, helytállást örökölve növekedtem. Hat elemi után polgári iskolába jártam. Ekkor 13 éves gyermekbénulásos beteg lettem. Voltam cserkész is, főleg ebben az időben vágyódni kezdtem a lelki jók után. Szeretni Istent, embert és hazát. Amikor már annyi erőm volt, olvastam a nagymamámtól kapott Újszövetséget. Az első érintés az volt, hogy Isten előtt érzésben, gondolatban, cselekedeteimben bűnös ember lettem. Ettől kezdve vágytam arra, hogy Isten törvényének eleget tegyek. Nagy hatással volt rám Gárdonyi Géza az Isten rabjai c. könyve. Sokat böjtöltem, magamat ütöttem, naponként órák hosszat hallgattam, nem szóltam.

Házunk látogatói között voltak szombatisták, akik szerint náluk van az igazság. Pünkösdiek szerint böjtöljek és meggyógyulok bénaságomból. Nem tudták, hogy nekem nem a bénaságommal, hanem bűnösségemmel van bajom. Voltak református látogatók is, de soha senki nem mondta, hogy mi a megoldás bűneimre. Éreztem, hogy valaminek történnie kell, mert így elpusztulok. Ezt a valamit meg is kaptam.

1947 októberében volt a hajdúböszörményi Kálvin templomban egy kétnapos konferencia, amelyen én is ott lehettem. Ott új életet kaptam, megváltott új életet a János 1,7 által: Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Felettem a karzaton énekelte az énekkar: „Vége van már a szolgaságnak, Sion foglyait várja kész örökség.” Ezt nekem énekelték.

Ott, akkor sokan megtértek. Lelki növekedésünket több hívő teológusnak köszönhetjük, akik már az Úrnál vannak. Isten csodája, hogy én még megvagyok, sok lelki örömben. Pedig sokszor voltam bocsánatra szorult ember.

E. László, Hajdúhadház

1919 - 2007

Elment közülünk csendben: Mikor szükségünk volt, ő ott állt, hogy tegye a dolgát, melyet a Mennyei Atyától kapott. Nem volt bőbeszédű, de hintette a magot, ahogyan kellett és lehetett. Tollával dicsérte az Urat, ha kellett, odaállt a mikrofon mögé. Alázattal tanított, türelemmel tanácsolt. Kiigazította írásainkat, nyelvünk szépségeire oktatott, hogy érthetőbb és célratörőbb legyen a szolgálatunk. Ott volt rádiónk bölcsőjénél. Kedvesen igazgatta első lépéseinket. Jó volt együtt szolgálni az Urat. Mikor már jártányi ereje is alig volt, még mindig érdeklődött a rádiós szolgálat menetéről, buzdított és örült velünk együtt. Ő haza költözött Urához, Teremtőjéhez. Búcsúzunk Lukátsi Vilmától a viszontlátás reményében.

Bödös József

Eben Háézer

(1 Sámuel 7: 12)

Életünkben észrevétlenül
kitartóan kúszik az Idő,
szakadatlan spirálvonala
fordulóit nem jegyzi elő…

Önmagamnak, ahogyan nőttem,
éveket raktam – emlékoszlopul,
a fordulókat úgy jelöltem:
„megsegített mindeddig az Úr!”
Eszmélésem óta vezetett,
Vele vándoroltam hegytetőt,
minden léptemen éreztem: szeret!
visszarántott szakadék előtt!
Ha bálványaim összetörte,
még ha sírtam is keservesen,
azzal, hogy lelkem meggyötörte,
látóvá tette elvakult szemem!

Múltra nézni csak így érdemes,
mert a jelen bárhogy alakul,
emlékezésnek annyi elég, hogy
„megsegített mindeddig az Úr!”

Lukátsi Vilma

MEGTÉRÉSEM TÖRTÉNETE

Sokszor elgondolkoztam azon, hogyan is tudnék bizonyságot tenni embereknek az én megtérésemről. Hiszen azoknak, akiket még nem szólított meg Jézus, nem tudják úgy elfogadni, vagyis megérteni és talán kételkedve, fenntartásokkal fogadják. Azután rájöttem arra, hogy pontosan ezeknek az embereknek kell elmondani mindazokat az átélt eseményeket, fájdalmakat és örömöt, ami a megtéréssel együtt jár.

Fiatalságomat szerény körülmények között éltem. Egy mindig vidám, mosolygós, mindenkivel barátságos lány voltam. Szüleim őszinte, istenfélő emberek voltak, és ebben a szellemben töltöttem el az életem egy részét. Gondom úgymond nem volt semmire, mert szüleimre mindig számíthattam, és sajnos sokszor vissza is éltem az ő jóságukkal.

Igyekeztem én is a jó úton való járásra, nem voltam kicsapongó, mulatozós lány. Igaz, ez nem rajtam múlt, hanem a szüleim törődésének köszönhettem.

18 éves koromban kezdtem néha lázadozni, mert én is, mint a többi fiatal lány, több szabadságot szerettem volna magamnak. Alig töltöttem be a 20. évet, férjhez mentem. Szüleim ugyan nem örültek ennek a házasságnak, de én lelkileg vak voltam. Egy olyan családba csöppentem bele, ami teljesen más életmódú volt, mint a miénk. Az én szüleim csendes, békés emberek voltak, soha egy hangos, veszekedő szót nem hallottam, míg otthon éltem. Ellenben férjem szülei társasági emberek voltak. Állandó vendégeskedés, mulatozás stb., ami nekem teljesen új volt. Soha előtte én sem kávét, vagy szeszesitalt nem ittam. Nálunk ilyen nem volt. Megkóstoltam én is a szeszesitalt és a vele járó kellemetlen dolgokat. Az otthonom kedves melege, amit szüleim biztosítottak, számomra elmúlt örökre. Belekóstoltam egy olyan világba, ami eddig idegen volt tőlem. Az áhított és várt házasságom is már az első évben véget ért. Nem váltunk ugyan el, hiszen egy kisfiam született. Elkeseredett és kemény ember lett belőlem.

Senkire nem számíthattam. Időközben meghaltak a szüleim, és végképp egyedül maradtam. Sajnos, az eszembe se jutott, hogy Istentől kérjek segítséget. Rossz útra tértem, és saját magamra sem ismertem. Sokat betegeskedtem. Nagyon sokat voltam kórházban. Az egészségemet nagyon aláásta a cigaretta, a vállalati névnapozások. Végül 1984 február 1-én szívrohamot kaptam, és bekerültem az intenzívosztályra. Itt töltöttem el élet és halál között 9 napot.

És itt a nagy nyomorúságban, bajban, kétségbeesve könyörögtem Istenhez egy utolsó lehetőségért. Nem tudom, hány órát, de állandóan, szünet nélkül imádkoztam. Éreztem és tudtam, hogy csak Isten kegyelme az, ami meg tud tartani. Magam előtt láttam az eddig élt életemet, a több évtizedet, amit Nélküle töltöttem. Beláttam és felismertem elveszett állapotomat. Megígértem, vagyis megfogadtam Istennek, ha ad lehetőséget, hogy meggyógyuljak, első utam az Ő házába fog vezetni. Felismertem, hogy milyen semmi is az ember. Mennyire tehetetlenek vagyunk Isten kegyelme és segítsége nélkül!

8 hónapig voltam betegállományban, ismerőseim nem hitték, hogy életben maradok. Soha nem tudom úgy megköszönni Istennek, amiért kegyelmet kaptam Tőle, ahogy kellene. De hiszem és tudom, hogy Jézus az én bűneimet is felvitte a Golgotára. Az ő vére által lehetek szabad ember. Első utam valóban az Ő házába vezetett, amit örömmel teszek mind e mai napig.

Sok próbán és küzdelmen megyek át azóta is, de tudom, hogy Jézus velem van, és Rá mindig számíthatok.

1990-ben alámerítkeztem, vagyis alámerültem a hullámsírba, hogy új emberként éljek, meghalva a világnak, és Jézusnak éljek ezután. Teljesen másként látom már az életemet, mert Vele járhatok. Sok megpróbáltatásban van nap mint nap részem, de tudom, hogy egy jóságos Kéz igazgatja az utamat. Megtanultam, hogy ne mást, másokat okoljak sok olyan dologért, amibe belejutottam. Senki nem kényszerített, tehát nem is vádolhatok senkit.

Fiatal koromban én voltam állandóan beteg, szinte teljesen mozgásképtelen. Hálát adok Istennek, hogy ad erőt nekem a ház körüli munka elvégzéséhez és a férjem gondozásához. Férjem még sajnos nem döntött Jézus mellett, de hiszem, hogy az ő életében is végbemegy az a jó, amit Isten elkezd és elvégez mindazok életében, akik kérik, és hisznek Őbenne.

Életem legszebb és legboldogabb napját tartom annak, amikor Jézust elfogadtam. Emberi szóval nem is lehet kifejezni, amit érzek, amikor Hozzá imádkozom.

Hogy mit jelent nekem a Biblia? AZ ÖRÖK ÉLETET!

B. Józsefné, Cegléd

TALÁLKOZTAM A BÁRÁNY JÉZUSSAL

Az egyetemes keresztény nagy egyházba születtem 65 évvel ezelőtt. Távol laktunk a templomtól, de az iskolában kaptam hitoktatást, és voltam első áldozó is. Mégis akkor kezdtem Istent jobban megismerni, amikor 7 éves koromban egy nagy múlttal rendelkező kisegyház tagjai jöttek misszióznia a környékre, ahol laktunk. Ámulattal hallgattam a bibliai történeteket, és beleborzongtam, amikor hallottam, hogy Belsazár király lakomáján egy kéz írt a falra. A király ítéletét írta. Ma is elevenen él bennem a történet.

Aztán elkezdtünk rendszeresen imaházba járni édesanyámmal együtt. Részt vettem a gyermekórákon, és ma is kedves bibliai történeteimhez tartoznak azok, amiket ott és akkor hallottam. 58 évvel ezelőtt még nagy kincsnek számítottak azok a kis füzetek, amiket ott a gyermekórán kaptunk. Egy bibliai történet volt benne, kérdések, vers, és a hátlapján apró kiszínezhető képek a történetről. 50 db füzetecskét őrzök még ma is ószövetségi történetekkel. Kedveltek maradtak nekem, különösen a József történetek. Ezeken a bibliai történeteken keresztül kezdtem ismerni és szeretni Istent.

Mindez bizonyítékul szolgál arra nézve is, hogy a gyermekeket másként kell tanítani hitre, Isten ismeretre, szeretetre nevelni, mint a felnőtteket. Sokan kétségbe vonják ezt, és így nem érnek el tartós eredményt a gyermekeknél.

Amikor 12 éves lettem, változtak az életkörülményeink. Elköltöztünk új lakóhelyre, és többek között édesanyám munkahelye miatt sem tudtuk tovább látogatni a gyülekezetet. Hitben éltük az elkövetkező éveket, de gyülekezet nélkül. Sokszor olvasgattam a régi füzeteket, vallásos folyóiratokat, könyveket, és a Bibliát. Isten ápolta a hitemet, és megőrzött attól, hogy mélyen belefetrengjek a bűn posványába. Hála és köszönet Neki ezért! Így ment ez 20 éves koromig, amikor érettségi után elvégeztem a két éves felső iskolát is, és az oktatási intézmények legalsó láncszemében lettem pedagógus.

Közben édesanyám ismét elkezdett imaházba járni, míg én távol voltam otthonról. Egy másik kisegyház tagja lett, ahol a tiszta evangéliumot hirdették és a megtérést Jézus Krisztusban.

Egyik nyáron én is ellátogattam a gyülekezetbe, és megragadott az Úr az igehirdetésen keresztül. Miután végeztem iskoláimat, tagja lettem ennek az egyháznak. Elfogadtam, hogy bűnös vagyok, és meg kell változnia az életemnek. El kell fogadnom Jézus Krisztust megváltómnak. Úgy emlékszem, hogy elsősorban az elkárhozástól való félelem ösztönzött a megtérésre.

Ekkor bemerítkeztem, és megkaptam a Szentlélek ajándékát, vezetését. Itt kaptam az Úrtól a férjemet is, aki már a gyülekezet tagja volt. Elkezdtem szolgálni a zenekarban, énekkart vezettem, és a gyermekekkel is szívesen foglalkoztam. Így telt el 5 év.

Úgy érzem hogy olyan fiatalhoz voltam hasonló, aki beleszületik a hívő életbe, de még nem volt igazi találkozása Jézus Krisztussal. Még nem értékeli igazán azt, hogy mit is tett érte Jézus. Még nem volt igazán leroskadva a kereszt alatt bűnei súlya alatt. Azonban az én mennyei Atyám és szerető Megváltóm elhozta ezt az időt is az életemben.

Egy éjszaka álmomban megszólított az Úr: „Klárika, előtted egy angyal, és megkeni, megérinti a szemeidet, hogy lássad bűneidet. Vigyázz, a hitet el ne veszítsd. Mindezt azért, hogy téged is bevihesselek az aranykapun, amely mögött a Bárány Krisztus áll."

Ekkor beteg lettem, és elvesztettem az állásomat. Mivel gyermekünk nem volt, sokat voltam egyedül. Isten kezembe adta a Bibliát, mégpedig úgy, hogy férjemmel együtt végeztük a lelkészképzőt. Kinyílt előttem a Szentírás. Megismertem a szent és tökéletes Istent, aki gyűlöli a bűnt. Az ige, a Biblia volt a szemgyógyító ír, amivel Isten megkente a szemeimet, hogy lássam bűneimet. Minél szentebbnek ismertem meg Istent, és olvastam követelményeit az emberrel szemben, annál bűnösebbnek éreztem magam. A látszólag kis bűnök is óriásira nőttek előttem. Úgy éreztem, én nem tudok ennek a tökéletes, szent Istennek megfelelni, mert hiába erőlködök, mindig csak bűnt követek el. Roskadoztam bűneim terhe alatt, és úgy éreztem, hogy el kell kárhoznom bűneim miatt.

Ekkor Isten tovább vezetett, és bemutatta nekem, hogy Jézus Krisztus, az Ő egyszülött Fia roskadozott az én bűneim súlya alatt. Meghalt értem a golgotai kereszten, hogy nekem örök életem legyen, és ne menjek a kárhozatra. Nem kell nekem roskadoznom bűneim súlya alatt, mert Ő átvállalta bűneim terhét és büntetését. Csak hinnem kell az Ő áldozatában, és hálás szívvel el kell fogadnom, hogy értem tette. Isten Báránya meghalt értem és helyettem a kereszten.

Ekkor felszabadultam a teher alól, és végtelen hálával borultam le a golgotai kereszt alatt. Megértettem, hogy mit tett értem Jézus Krisztus, Isten Báránya. Ekkor kezdtem igazán szeretni az én Megváltómat, és csak ezután lett nekem igazán szerető mennyei Atyám. Megerősödtem a hitben és a szeretetben. Ezt a nagy áldozatot és szeretetet, amit értem tett az Atya és Fiú Isten, csak örvendező és hálás szeretettel lehet viszonozni.

Ilyen hosszú úton jutottam el a kereszt alá. Azóta is ott időzöm sokat, és áldom az én megváltó Jézusomat. Szeretni és dicsőíteni, szolgálni akarom Őt itt a földön, és majd az örökkévalóságban örökkön örökké. Szeretnék az Ő kegyelme által belépni az aranykapun, ahol a Bárány Jézus vár reám. Ámen.

P. Józsefné, Klári néni, Kiskőrös

ÚJ PÁLYÁZAT

Életre kelt igék – címmel új pályázatot hirdetünk. Várjuk azoknak a hallgatóknak az írásait, akik egy-egy különös élethelyzetben megtapasztalták: Isten szava nagyon is valóságosan szól bele a hétköznapi életünkbe. Ma is tanácsol, vezet, a szó szoros értelmében útmutatást ad, vagy éppen megálljt parancsol. Kérjük, a borítékra írják rá: Pályázat.

Az első 20 pályázónak egy-egy szép CD-t ajándékozunk. A nyertes pályázók névsorát a hálaadó számunkban közöljük. Beküldési határidő: ***július 31.***

Mottó: *„Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek, ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem." Ézs 55,10*

Új vezető a TWR kelet-európai misszójának élén

Branco Bjelajac, aki 2007 január óta a TWR közép- kelet-európai igazgatója, kinevezése elõtt egy évig a korábbi igazgató asszisztenseként dolgozott. 2000-2005 között a TWR szerbiai partnerszervezetének, az IKONOS-nak az igazgatójaként, valamint a szerbiai Bibliatársulatnál szolgált. Mind a teológia, mind a rádióműsor-szerkesztés területén egyetemi diplomát szerzett.
Az erős szakmai háttér valamint a kommunizmus és a háborús évek alatt szerzett gyakolati tapasztalatok rendkívüli alapot és bizonyosságot szereztek Brankonak Isten hűségéről mind a magánéletében, mind a rádiómisszióban.

Branko legfontosabb feladata, hogy segítse a TWR közép- és kelet-európai partnerszervezeteinek munkáját: Albániában, Bulgáriában, Horvátországban, Csehországban, Magyarországon, Litvániában, Lengyelországban, Romániában, Szerbiában és Szlovákiában. Ez a 10 partnerszervezet ma 16 különböző nyelven és dialektusban készít keresztyén rádióműsorokat annak a mintegy 130 millió embernek, akik Európának ebben a régiójában élnek.

Pál első missziós utazása

A teológusok többsége szerint Pál 48-ban indult el első missziós útjára, amely másfél évig tartott és kb. kétezer km hosszú volt.
Abban az időben, amikor Barnabás és Pál Antiókhiában prédikált és tanított, próféták jöttek Jeruzsálemből (ApCsel 11,27), és közülük egy, Agabus, megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész földön, ami Klaudiusz római császár idejében be is következett. Az antiókhiai gyülekezet amennyit tudott, annyit elkülönített a júdeai testvérek részére és ezt Pállal és Barnabással elküldték Jeruzsálembe, hogy ott átadják a véneknek. Miután Barnabás és Pál ezt a küldetést teljesítették, visszatérve Antiókhiába magukkal hozták a fiatal Jánost, akit Márknak is neveztek (aki később az egyik evangélista lett). Márk Jeruzsálemben született, anyját Máriának hívták, akinek házába összejártak a hívők imádkozni. Mária Barnabás rokona volt (Kol 4,10), aki maga pedig gazdag, földbirtokos lévita, Ciprusról (ApCsel 4,36).
Az Apostolok cselekedeteinek 13. fejezete, Lukács beszámolójában, az egyház első napjaiban egy fordulópontot jelent. Az első tizenkét fejezetben a kereszténység terjedése van lejegyezve, Jeruzsálemtől Antiókhiáig. A tizenharmadik fejezettől pedig az olvasható, hogyan terjedt el a mozgalom Antiókhiától egészen Rómáig, mint Jézus küldetésének harmadik részeként az ApCsel 1:8 szerint.
„Anthiókhiában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek is hívtak, cirénei Lucius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul. Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket." (ApCsel 13,1-2)

Cipruson

Barnabás és Saul 48. Áprilisában (abban az időben a tavasz volt a legmegfelelőbb idő a hajózásra, ezért úgy tartják, hogy utazásukat a hajózási szezon elején kezdték meg), a gyülekezet és a Szentszellem által ki lettek küldve arra a munkára, amelyre elhívásuk volt. A vének imádkoztak értük, böjtöltek és kezüket rájuk tették, annak jeleként, hogy az antiókhiai gyülekezet küldöttei, és elengedték őket (ApCsel 13,3). Mint segítő, velük ment János Márk.
A misszionáriusok lementek az öbölbe, az antiokhiai kikötőbe, Szeleukiába, ahol a Ciprusra tartó hajóra szálltak és 24 órai hajózás után Szalamiszba, a kereskedő városba és a sziget fő kikötőjébe értek. Valószínűleg azért választották Ciprust, mert Barnabás onnan származott, voltak barátai, ismerősei a zsidó közösségben, ahol bizonyságot tehettek Jézusról, a Messiásról. Így járták a zsinagógágakat, hirdették Isten Igéjét, míg el nem érték a sziget … Páfosz városkát, amely az Afrodité kultusz székhelye volt. Itt szembeszállt velük Barjézus, a hamis próféta, aki származása szerint zsidó, és aki a római helytartóval Szergiusz Paulusszal barátkozott. Mindig, amikor Isten emberei elkezdenek egy fontos munkát az Úr számára, az ördög szolgái is megjelennek, hogy ellenálljanak nekik – egy elv, amit Pál és Barnabás tapasztalatából láthatunk. Az ApCsel 13,7-ben olvashatjuk hogy a helytartó értelmes ember volt, aki hallani akarta Isten Igéjét, ezért meghívta magához a misszionáriusokat, hogy meghallgassa őket. Ennek állt ellene Elimás, a varázsló, aki megijedt, hogy a helytartó kereszténnyé válik. Erre Saul, betelve Szentszellemmel megprófétálta, hogy a varázsló egy időre meg fog vakulni, ami azonnal be is következett. A helytartó, látva ami történt, elcsodálkozott és hitt Jézus Krisztusban (ApCsel 13,12).
Egyes szerzők úgy gondolják, hogy Szergiusz Paulusz a titokzatos Teofil, a római, Lukács evangéliumából és az Apostolok cselekedeteiből, akinek mindkét könyvet ajánlotta. Lukács védelmezője és támogatója, tekintélyes ember, aki tanult volt az evangéliumi ismeretekben, de nem volt róluk írott jegyzete. Lukács evangélista később csatlakozott Pálhoz utazásaiban, és lehetséges, hogy Pált később fűzte valami különös kapcsolat Szergiusz Pauluszhoz, első megtérőjéhez, az első missziós útjáról, aki egyben magas római tisztviselő volt.

Kizsázsiában

Ciprusról a misszionáriusok Kisázsia (a mai Törökország) felé vették az irányt, behajóztak a pamfiliai Pergébe, ahol János Márk úgy döntött, hogy elhagyja őket és visszatér Jeruzsálembe. Arról nincs írásos

hagyomány, hogy miért döntött úgy hogy elhagyja a csoportot, de szemmel láthatóan ez Pált nagyon zavarta (ettől a helytől Saul a Cselekedetekben Pálként van említve: ApCsel 13,13), mert erről egy későbbi vita odavezetett, hogy Pál különvált Barnabástól, aki a második missziós útra ismét magával szerette volna vinni Márkot. Az ellentétek és a különválás ellenére meg kell jegyezni, hogy nyilvánvaló: Pálnak nincsen személyes kifogása János Márk ellen, mintahogy Barnabás ellen sem volt, hanem valószínűleg elvi különbözőségek miatt maradtak szét. Az ApCsel 9,27 és 11,25 alapján érezhető Barnabás testéri szeretete Pál iránt, hiszen ő volt az, aki bemutatta Pált a jeruzsálemi gyülekezetnek és kiállt mellette, majd ő hívta Antiókhiába, hogy tanítson.

Ugyanakkor, később újra együtt látjuk Pált és Márkot: a Kol 4,10-ben Pál társaságában van, aki a római börtön foglya, ahonnan Pál Kolossébа szeretné őt küldeni misszióba, ezért valószínű, hogy az előző esetet megbocsájtotta és elfelejtette. A Filem 24 - ben Pál Márkot, mint munkatársát mutatja be, ahol Lukácsot is megemlíti. A 2Tim 4,11-ben Márk Timóteussal van, de Pál kéri, hogy vigye magával amikor megy, mert „hasznomra van a szolgálatban"! Lehetséges, hogy Márk Timóteussal Efezusban tartókodott, vagy valahol közel, Kisázsiában, ami szintén arra enged következtetni, hogy Pál valóban kiküldte őt missziós feladatra, Kisázsiába (Kol 4,10).

Mivel Márk elhagyta őket Pergében, Pál és Barnabás nélküle folytatták útjukat Frigia tartományban Antiókhiába, amely határos Pizidia tartománnyal, innen ered az elnevezése is: pizidiai Antiókhia (megkülönböztetésül a sziriai Antiókhiától, amely kiküldte őket erre az útra). Pizidiai Anthiókia fontos kereskedelmi és vallási központ, az egyik legfőbb megálló a nagy keleti kereskedelmi utak kereszteződésében, Efezustól az Eufráteszig, és itt található Men istenség központi temploma.

Pizidiai Anthióhia

Amint beértek a városba, Pál és Barnabás bementek a zsinagógába, ahol lehetőséget kaptak a prédikálásra: *„Atyámfiai, férfiak, ha van valami buzdító szavatok a néphez, szóljatok" (ApCsel 13,15)*. Az ApCsel 13,16-41-ben található Pál egyik leghosszabb prédikációja. A hagyomány szerint a fiatal, istenfélő Lukács itt vált kereszténnyé, mert ez Pál első lejegyzett beszéde, a könyv írója pedig maga Lukács. A 13,43-ban olvashatjuk: *„Miután szétoszlott a gyülekezet, sokan követték a zsidók és az istenfélő prozeliták közül Pált és Barnabást".* Ismert, hogy Lukács azok közül való, aki tisztelte az Istent, azaz „istenfélő" volt, sőt származása szerint félig zsidó. Ugyanúgy, ettől kezdve a későbbiekben több helyen lehet olvasni részleteket többes szám egyes személyben, mint pl. ApCsel 16,10: *„…nyomban igyekeztünk elmenni…,"* 11. vers: *„Elhajóztunk…,"* 12. vers: *„…néhány napot ebben a városban töltöttünk."* A 20,5-ben később ugyanez az írói stílus folytatódik: *„…Tróászban vártak ránk."* Ezenkívül még vannak történések, amelyek arról tesznek bizonyságot, hogy Lukács szemtanúja és kísérője volt Pálnak, de azok későbbi történtek.

Amint látjuk, Pál prédikációja nagy hatással volt a hallgatókra. Pál először a Messiás eljöveteléről beszélt (17-25. versek), majd a megváltás evangéliumáról (26-31. versek), ez hasonlít az 1Kor 15,3-4-ben írtakhoz, majd Pál ezt mind megerősíti különböző, a hallgatók számára jól ismert ószövetségi idézetekkel. Idézi a Zsolt 2,7-et, majd Ézs 55,3-at, ismét egy Zsoltár következik a 16,10, utal a 2Sám 7-re, ahol arról van szó, hogy Dávid fia örökké fog uralkodni. Majd a 38. versben Pál felkínálja a megtérés lehetőséget (*„Legyetek tehát tudomásul, atyámfiai…"*) és figyelmeztet, hogy ne vessék el a próféta figyelmeztetését.

Az pedig nyilvánvaló, hogy az „atyafiak" nem hallgattak rá, nem maradtak Isten kegyelmében. A következő szombaton azonban majdnem az egész város elment, hogy meghallgassa Pált, rajta keresztül pedig Isten Igéjét. De a zsidók, amikor meglátták azt a sok embert, megteltek irigységgel és káromolással és Pál beszéde ellen fordultak!

Abban a pillanatban Pál és Barnabás így szóltak a zsidókhoz: *„Először nektek kellett hirdetnünk az Isten Igéjét, mivel azonban ti elutasítjátok, és nem tartjátok magatokat méltónak az örök életre, íme a pogányokhoz fordulunk. Mert itv parancsolta meg nekünk az Úr: Pogányok világosságává teszlek, hogy üdvösségük légy a föld végső határáig." (ApCsel 13,46-47)*. A pogányok örültek ezeknek a szavaknak, dicsőítették az Istent, és mindannyian hívővé lettek, akik az örök életre választattak. Azt tartják, hogy ebben a pillanatban kezdődött el Pál missziója a pogányok felé, amelynek ma, mi is szellemi gyümölcse vagyunk.

Ez Krisztus évében, 48. Szeptember közepén történt.

Branko Bjelajac

EGY TÁNYÉR LEVES

Egy szürke januári nap történetét szeretném leírni, amely mégis „ragyogóan" végződött számomra.

Egyetemi tanulmányaim lezárására, az államvizsgára készültem. Ez a feladat nagy teherként nyomta a vállamat, és sokat készültem rá, hogy sikerüljön. Ám ahogy teltek a napok, a nagy nap közeledtével egyre idegesebb és csüggedtebb lettem. Összezavarodott fejemben a sok tananyag, és kétségbeesetten kértem jó tanácsokat barátoktól, ismerősöktől, hogy hogyan nyugodhatnék meg. Kaptam is tanácsokat bőven: igyál nyugtató teát, ne gondolj rá, tornázz. Hát valahogy egyik sem vált be, pedig tudhattam volna, hogy honnan jön a legnagyobb segítség. Mégis ehhez hasonló tanácsokat vártam. Sokszor megéltem már olyan csodát, amely egyedül az Úristen ajándéka volt.

Sajnos számtalanszor szégyenkeztem, hisz magam sem hittem igazán akkor, amikor legjobban kellett volna. Ilyen alakalom volt ez a mostani is.

Már csak egy nap volt a vizsgáig, és a lehető legelkeseredettebb voltam. Dél körül nagynéném felhívott és azt mondta, hoz egy tányér levest nekem. Jó, mondtam.

Sokkal többet hozott, mint egy tányér levest: amikor elmondtam, hogy milyen félelemmel várom a vizsgát, nyugodtan rám nézett és ennyit mondott: hát tudsz te imádkozni, miért félnél? Azzal kiment az ajtón.

Percekig ott álltam a levessel a kezemben, és nem tudtam megmozdulni, csak elkezdtek potyogni a könnyeim. Olyan hihetetlen melegség kezdte felmelegíteni a lelkemet, hogy abban a percben megszűnt a félelmem, az idegeskedés. Szégyelltem magam, hogy magamtól miért nem ez volt a legelső dolgom? Sokkal többet kaptam, mint meleg ételt. Meleg szavakat, és vele az Úristen üzenetét.

Csak Őbenne bízzak, minden helyzetben! A vizsgám jól sikerült, félelem nélkül, örömmel a szívemben adtam hálát a Mindenhatónak.

Azért írtam ezt le, mert remélem, hogy másokkal is történnek ilyen csodák, apró jelek, amelyek fontosabbak, mint azt gondolnánk. Szüntelenül imádkozzatok. Ez az életben mindennek a titka.

Bogi

LELKEM NÉZZ A GOLGOTÁRA

Igen korán kezdődött szolgálatra való elhívásom. Körülbelül 3 éves lehettem, amikor még ki sem tudtam mondani, hogy római, azt mondtam édesanyámnak, ha felnövök, „rókai" pap leszek. Ez volt Isten első megszólítása számomra.
Közben teltek az évek. 1956 után, 1957 tavaszán másodszor osztottak földet Magyarországon. Így Nyírbogáton is. Nekünk a hat hold földből a fele, éppen a házunkkal ellentétes irányban volt. 1956-ban kezdtem az iskolát. Örültem annak, hogy tudok olvasni.

Sokféle LAK volt akkor Nyírbogáton: Katica lak, Marica lak, stb. De egy házra az összes többi közül egy nagyon érdekes szó volt felírva, amit akkor még nem értettem, hogy: ITTHAGYLAK. Szüleim sem tudtak rá magyarázatot találni. Ez éppen Vántus bácsiék háza volt. Tőlünk jobb kézre egy olyan ötholdnyi almás terült el, amire ennyit mondtak: Ez is a Vántus bácsié volt.
Mint kisfiút is érdekelt az, hogy miért üt el ez az egy ház a többitől, amelyikre az ITTHAGYLAK felirat van felírva. Hogy megtudja mindenki, elsősorban Nyírbogát lakosai, és az oda vendégségbe jövők, hogy Vántus bácsi nemhogy az almását, de még a házát sem viszi magával a túlvilágra. Ezért került a ház verandája fölé az ITTHAGYLAK felirat. Ez volt Isten második megszólítása számomra. A harmadik ezután következett. A kettő között majdnem eltelt egy évtized.

Történt egy verőfényes nyári napon, hogy édesanyám elküldött valamiért a faluba tolmács Nagy Sándorhoz. Legalább három Nagy Sándor nevű család élt akkor a faluban. Meg kellet különböztetni a Nagy Sándorokat egymástól.
Hogy őt miért éppen a tolmács-nak hívták, annak is megvolt az oka. Azért, mert az első világháború idején kikerült a volt Szovjetunióba, és csak a második világháború befejezése előtt került ismét haza. A bejövő oroszokat ő fogadta, ő tudott velük oroszul beszélni.
Amikor Sándor bácsihoz bekopogtattam, nagyon meglepődött a nem várt vendég jöttén. Meglepődését az okozta, hogy éppen a Trans World Radio norvég missziójának magyar nyelvű adását hallgatta. Együtt hallgattuk az adást az adás végéig. A végén azután mindent részletesen elmondott, hogy mikor, hol, milyen hullámhosszon fogható az istentisztelet. Alig vártam hogy vehessek én is egy rövidhullámú készüléket.
Azon a nyáron a debreceni református kollégiumban dolgoztam. Kerestem egy rádióra valót, melyet nyomban meg is vettem Debrecenben. Ezentúl rendszeres hallgatója lettem az adásoknak. Mindez 1973 vagy 1974 nyarán történhetett. Igen ám, csak a mi lelkünk ellensége sehogy sem akarta elengedni az ő foglyát. Körülbelül egy hétig nem akart bejönni az adás. Mindig túlszaladt a kereső az adóállomáson. Ekkor azt mondtam magamban: tudd meg Sátán, hogy Jézus győzött. Azért sem adom fel a harcot. Úgy egy hét után jól tudtam fogni az adásokat mind a mai napig.
Érdekes, hogy egy ének maradt meg bennem, nem egy igehirdetés, ami valahogy így hangzott: Nem vagyok én méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul az én lelkem. Mert akkor éppen erre volt a legnagyobb szükségem. Ez volt a harmadik nagy megtapasztalásom Jézus Krisztus kegyelméből Istennel.

Az újabb átélésem katonakoromban Nagyatádon történt. Kimaradást kértünk egyszer egyik bajtársammal. Utunk akkor kellő körültekintés után a katolikus templomba vitt. A templom ajtaja nyitva volt, senki nem volt benn. Egyedül az orgona szólt fenn a karzaton. Odamentünk. A bajtársam, egy budapesti református teológus jó mély bariton hangján elkezdte énekelni:

A keresztfához megyek,
mert máshol nem lelhetek
nyugodalmat lelkemnek.
Ott könnyárban leborulok,
bűnterhemtől szabadulok,
hol a bűntelen szenved.

Ekkor hallottam először ezt az éneket, de bennem örökre megmaradt. A kántor szóba elegyedett velünk. András barátom felfedte kilétünket, hogy mi is lelkésznek készülünk. Így nagyon megörült a kántor. és azt mondta: nagyon jó, egy kántor is elveszett magukban.
Ez örökre megmaradt a szívemben. Isten ezer meg ezer szállal szövi életünkben az üdvösség szálait, csak sokan ezt nem veszik észre saját éltükben. Sokan, mint egy pókhálót, úgy tépik szét egyetlen bűnös mozdulattal Istennek életükbe szőtt szálait.
Amikor teológus voltam a debreceni teológián, megbetegedtem. Kisebb megfázásról volt szó, így a betegszobára nem akartam befeküdni. Egyik teológus társam behozta nekem Farkas László: Mózes címen megjelent bibliai regényét. És azt mondta: ha úgyis itt fekszel, olvasd el. Két nap alatt elolvastam. Mire elolvastam azt, hogy hogyan vezette Isten a választott népét Mózes által Egyiptomból az ígéret földje felé, meggyógyultam.
Nagy vágy támadt bennem, hogy megvegyem ezt a könyvet. Átkerékpároztam a szerzőhöz arra gondolva, hogy lesz neki egy eladó példánya. De nem volt. Nem is volt rá szükség, mert Mózesnél sokkal nagyobb személlyel találkoztam Laci bácsi és Muci néni életében: a feltámadott, élő Jézus Krisztussal. Náluk, bennük lakott! Lassan nekem is kezdett derengeni, hogy Jézus Krisztus nem csak egy történelmi személy, aki kétezer évvel ezelőtt élt és itt járt a földön, hanem ma is él.
Igen, Ő él! De nemcsak él, hanem munkálkodik is azok életében, akik beengedik Őt a szívükbe, életükbe.
Nekem is rámutatott arra, hogy mennyi szenny, tisztátalan dolog, bűn van az életemben. Meggyóntam bűneimet, szabadításért imádkoztam.
Azóta is szükségem van életem újból és újból való felülvizsgálatára. Hadd fejezzem be, amit nem mondtam ki egy kedves nagypénteki ének soraival:

Lelkem nézz a Golgotára, Jézusodnak nézd fejét. Tövissel van koronázva, mégis áldva néz feléd. Szenved Isten bajnoka, és bár vérzik homloka, a világot nem átkozza, meghal érte imádkozva.

D. József, Edelény

A SZÁRNYAIK ALÁ VETTEK

Anita a nevem. Tőrzsgyökeres nagykállói lakos vagyok. Technikai okok miatt sajnos nem tudom hallgatni a Mera adásait, de az Antenna újságot rendszeresen olvasom. Sok csodát tapasztalhattam már meg rajta keresztül.
Jézus Krisztus barátjának tartom magam. Sok szeretetet adok másoknak is, és kapok családomtól, barátaimtól, ismerőseimtől. 67 %- os rokkant vagyok. Injekción élek, melyet havonta megkapok.
A Bibliát és olvasó katalógusokat szívesen forgatok, természetesen Jézussal kapcsolatos könyveket és folyóiratokat is olvasok. Próbálok élni, boldog vagyok, mert elfogadtam, hogy a betegségem is Istentől van. Ez a keresztem. És hála Istennek stabil és jó az állapotom.
Van férjem és egy kisfiam. Nagyon szeretem őket, s nekik is köszönhetem, hogy jól vagyok, mivel kitartottak mellettem.
3 öcsém van, a legkisebb most 14 éves. Én neveltem kicsi korában, mivel a szüleim alkoholisták voltak. Volt is Nagykállóban egy doktornő, aki nyugdíjas volt, a Magyar Kékkereszt Egyesület tagjaként, aki alkoholistákkal foglalkozott. Kati néni, aki ma már nincs közöttünk. Hozzá mentem segítségért. Megkereste a szüleimet, mire válaszul elzavartak otthonról. Közben én gimnazista voltam, harmadikos, diszkóba jártam rendszeresen, ott vártam a szeretetet. Kati néni befogadott, nála aludtam, a családja is kedves volt velem.
Majd elment a szüleimhez, akik végül hazavittek. Beismerték, hogy isznak. Majd a nyáron, 1994-ben elvitt minket Bükkszentkeresztre az öcsémmel egy ifjúsági kékkeresztes táborba. Ott töltöttünk 2 hetet, addig Balogné Margitka volt az anyánk. Tudni kell azt, hogy mi nagyon szegény család voltunk. Ott szeretettel fogadtak minket, szeretettel gondoskodtak rólunk. A szárnyaik alá vettek. Igaz barátság alakult ki közöttünk. Ma is levelezünk, segítenek rajtunk. Meghallgat, kedves, pedig ezer gondja van. Az a szeretet, hogy minket vadidegen embereket szeret. Mert szereti őket Jézus, és ők is szeretik Jézust.
Rengeteg bizonyságtételt hallgattunk meg az ott lévő felnőttektől, és gyerekektől. Ott, Bükkszentkereszten tapasztaltam meg a szeretetet.
Ott hallottam először a Bibliáról, mivel én görög katolikus vagyok. Kaptam is egyet ajándékba. Az első igét is ott kaptam, mely ez volt: „ Magasztallak téged hogy meghallgattál, és szabadításomul lettél.” Zsolt.118:21 Akkor még nem tudtam, de szívembe zártam. Hazamentünk, és zajlott tovább az élet. Majd volt egy csendesnap Nagykállóban, ahova eljöttek velünk a szüleink. De mi már előtte a Kékkereszt egyesület tagjai lettünk. Velünk alakult meg az ifjúsági csoport Nagykállóban. Anyukámat a csendesnapra áthívták Dömösre. Mintha kicserélték volna, úgy tért onnan haza. Közben azalatt az idő alatt megismertem jelenlegi férjemet – 1994 augusztus óta ismerjük egymást és vagyunk együtt. Jézustól kaptam a társamat is, hála legyen érte és köszönöm.

Anyukám azóta nem iszik, apukám a betegségem után elment anyukámmal Dömösre, és ott ő is megtért. Azóta, 2001 óta ő sem iszik. Szeretetben élünk együtt Jézussal. Kívánom hogy mások is találják meg Jézust, mert Ő keres minket, mindenkit.

Z-né M. Anita, Nagykálló

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 és 49 m 7210 és 6105kHz 10:30 – 10:45	Rövidhullám 49 m – 5940 kHz 17:30 – 18:00 HOT BIRD 21:00 – 22:00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20:40 – 21:15	
V	—	Léleképítő	Ifjúsági műsor	
H	—	Jóhír a távolból Apostolok Cselekedetei Bibliaóra - Jegyzetelve	A Biblia üzenete	Evangélizáció
K	Igetanulmány	Gyógyulás mindenáron?	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Nőktől nőknek	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti gondolat
CS	Igehirdetés	Családi műsor	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor (kéthetente) Életutak	„Érintés”	A Biblia üzenete	Meg van írva
SZO	Gyermekműsor	Lelkiposta Szolgatárs	Szemelgető	Lelkiposta

Figyelem! A HOT BIRD műholdról digitális rádióadás hallható 21:00-22:00. Technikai paraméterek: TWR Radio Frequency:12379.60 MHz Transponder 84 Vertical Polary Symbol Rate: 27500 symbols/sec FEC 3/4 SID: 3080 PID Audio: 3530. Az adás csak digitális vevőkészülékkel fogható!
A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány

Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf. 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

Tisztelet az elődöknek

Anyáknapja kapcsán a szívemre nehezedett valami. A történet régen kezdődött, valamikor az első világháború táján. Egy kis alföldi faluban, Köröstarcsán élt egy család. Fiatalok voltak, az anyuka csak 27 éves, s immár az ötödik gyermeküket várták. Az apukát – sok más férfihoz hasonlóan – elvitték a háborúba. Az anyuka egyedül maradt a négy kicsi gyermekkel, s a szíve alatt az ötödikkel, és hamarosan kiderült, hogy ez az állapot nem idei-óráig való, hanem végleges…

Ekkor apósa, akinél a „kis-házban", azaz a kis szobában laktak, így szólt a fiatal özvegyhez: „Lányom, ha már így alakult az élet, ne búsulj! Cseréljünk szobát, költözzetek be a „nagy házba", s Isten segedelmével felneveljük azt az öt gyermeket. Majd ad a Mindenható erőt hozzá!"

Így is történt, s Isten valóban beváltotta azt az ígéretét, hogy Ő lesz az özvegyek, árvák atyja, s neki gondja van azokra, akik hozzá menekülnek. Az öt gyermek felnőtt, akik közül a negyedik az én nagymamám volt. Ő két évesen veszítette el az édesapját, mondanom se kell, hogy még csak nem is emlékezett rá.

Nem sok minden maradt a dédnagymama után, legalábbis földi értelemben nem. Három dolgot azért őrzött az anyukám: Egy kissé már megfakult leveses tálat, egy imádságos-, és egy énekeskönyvet. Ebből meg is tanított nekünk egy éneket, amit még ő is a nagymamájától tanult.

A fővonal szabad, hívd fel bármikor,
A menny mindig kapcsol, ha imádkozol.
A Nagy Király beszél akkor teveled,
Ha bajba jutottál, hívd fel Üdvözítődet.

Kar: Ó, mily örömhozó ez a telefon,
Áldás, erő árad a hit-vonalon,
Isten készítette gyermekeinek,
Hogy a bűnös földről Vele beszélhessenek.

Díjat nem te fizetsz a használatért,
Megváltód fizetett érte drága vért,
Várnod nem kell soha, a fővonalon
telefonálhatsz a mennybe mindig szabadon.

Egy igevers is áll az énekeskönyv elején, Jeremiás próféta siralmaiból az első fejezet 12. verse. A Károli által készített fordítást idézem, a kórhűség miatt:

„Mindnyájatokat kérlek, ti járókelők: tekintsétek meg és lássátok meg, ha van-e oly bánat, mint az én bánatom, a mely engem ért, a mellyel engem sújtott az Úr az ő búsult haragjának napján!"

Az igeverset azt gondolom, nem szükséges kommentálni, magáért beszél, de a kedves ének és igevers együtt már elgondolkodtató.

Ó, hányszor eszembe jutott az én dédnagymamám, amikor úgy éreztem, hogy sok a teher, nehéz mindenhol megfelelni, kevés az erőm… Ha ő egyedül – mert egyedül nevelte fel az öt gyermeket – bírta, akkor én csak ne panaszkodjak, még csak gondolatban sem. Mi az én problémám ahhoz képest, amivel neki kellett szembenézni! Napi harcok, a megélhetés gondja, s mindezt egyedül, társ nélkül. Mennyivel könnyebb az én helyzetem! Gondolatban – merthogy személyesen soha nem találkozhattam vele - többször megálltam és „megköszöntem" neki, hogy nem adta fel, s ezzel nekem, késő unokájának is példát mutatott.

Honnan volt ereje? Rendkívüli teremtés lehetett? Nem gondolnám, ilyen történetet soha nem hallottam róla, de „rendkívüli Ura" volt, akivel rendkívüli, vagy talán érthetőbb, ha így mondom: rendszeres kapcsolata lehetett, mint az kedvenc énekéből is kiderül. Nem ő volt erős, hanem az Isten, aki azt mondta: „Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, futnak, és nem lankadnak el, szárnyra kelnek, mint a saskeselyű…", s azt is mondta: „az erőtlenek erejét megsokasítom." Az Úr Jézus is biztatott minket: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és nyugalmat adok a ti szíveteknek…"

Tudom, hogy még sokan tudnának ehhez hasonló történetet elmondani. Többektől már hallottam is, s épp ezért sokszor ott motoszkál a kérdés a szívemben: hitelődeink kései utódaiként ezen az úton járunk-e? Az imádság, az áldozatkészség, a hit útján? Félek, hogy időnként annyira el vagyunk foglalva saját bajunkkal, gondunkkal, elhordhatatlan hegynek látszó vélt, vagy valós problémáinkkal, hogy már nincs erőnk megállni és feltekinteni Jézusra, tőle kérni az új erőt, a továbblépést. Helyette pótszerek után futunk, „kikapcsolódásokat" keresünk, „házon kívüli elfoglaltságokat" akarunk magunknak, mert hát nekünk is kell a feltöltekezés. A kérdés csak az, hogy ezek valóban feltöltenek-e minket, mégpedig úgy, hogy abból másoknak, a szeretteinknek is bőven jut? Élő vízzel töltenek föl, amiről azt mondta Jézus: aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik? S amiről azt ígérte, hogy ha valaki ebből a vízből iszik, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből? Mert hát erre van szüksége a környezetünknek: a családunknak, a munkatársainknak, a szomszédainknak. Az egyéb kikapcsolódások ugyanis ideig-óráig valók. Lehet, hogy míg mást teszünk, jobban érezzük tőle magunkat, de igazi, hosszú távú megoldásként, erőforrásként nem szolgálnak. Sőt, sokszor azt tapasztalom, hogy úgy járunk, mint a tanítványok a megdicsőülés hegyén: „Jó nékünk itt" – mondjuk mi is – maradjunk itt! És mi lesz a többiekkel? Ők csak kínlódjanak odalent…?

Nem, Jézus nem ezt akarta! Ő lement közéjük, és szolgált nekik. Ez a mi dolgunk is. Ráadásul ahhoz, hogy találkozásunk lehessen a mennyei királlyal, nem kell elvonulnunk a hétköznapokból, hiszen ő mindig velünk van. Őhozzá mindig lehet imádkozni.

Egy érdekes történetet olvastam egyszer egy elfoglalt édesanyáról. A mosogató tál fölé nagybetűkkel kiírta: „Itt minden nap háromszor istentiszteletet tartanak!" Ez az asszony elhatározta, hogy a „nemszeretem" mosogatást ezentúl imádsággal tölti.

Egy másik asszony ugyanilyen jó gondolatra jutott a vasalószobában. Kifeszített egy kötelet, amelyre imakéréseket csipeszelt fel, s amíg vasalt, sorra vette a papírokat, s a mennyei Atya elé vitte a kéréseket. Hát így is lehet „kikapcsolódni"…

Végül már csak egy ige van a szívemben: „Emlékezzetek meg e ti elöljáróitokról (az előttetek járókról) s figyelve az életük végére, kövessétek hitüket!"

Kulcsár Anikó

MERA
Hungary
Pf. 4. 1428

Díj hitelezve - Taxe percue
Budapest 8.
1428